

ADEVĂRUL DESPRE OM

UN STUDIU BIBLIC
ASUPRA DOCTRINEI DESPRE OM

PAUL DAVID WASHER

Dacă nu există alte precizări, versetele biblice în limba română sunt preluate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu

Traducere: Ignat Carmina-Ruana

CUPRINS

1	CREAREA OMULUI	7
2	CĂDEREA LUI ADAM	13
3	CĂDEREA OMENIRII	23
4	MOARTE SPIRITUALĂ ȘI INCAPACITATE MORALĂ	37
5	ÎNROBIȚI LUI SATAN	57
6	CARACTERUL ȘI UNIVERSALITATEA PĂCATULUI	63
7	DISPOZIȚIA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE PĂCĂTOS	71
8	JUDECATA LUI DUMNEZEU ASUPRA PĂCĂTOSULUI	91
9	JUDECATA FINALĂ A CELOR RĂI	111
10	IADUL	117

INTRODUCERE

METODA DE STUDIU

Marele țel al acestui studiu este acela ca studentul să aibă parte de o întâlnire cu Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Fundamentat pe convingerea că Scriptura este Cuvântul inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, acest studiu a fost întocmit în așa fel încât este literal imposibil pentru student să îl parcurgă fără o Biblie deschisă înaintea sa. Ținta noastră este să ascultăm îndemnul apostolului Pavel din II Timotei 2:15:

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.”

Fiecare lecție în parte se ocupă de o temă specifică referitoare la doctrina despre om. Studentul va completa fiecare lecție răspunzând întrebărilor, potrivit versetelor din Scriptură date. Studentul este încurajat să mediteze asupra fiecărui text în parte și să își scrie propriile gânduri. Beneficiul avut în urma acestui studiu va depinde de investiția studentului. Dacă studentul răspunde la întrebări copiind textul fără să gândească și fără să caute să înțeleagă ce înseamnă acesta, câștigul va fi foarte mic.

Studentul va descoperi că acesta este în primul rând un studiu Biblic și nu conține multe ilustrații colorate, povestiri nostime, sau chiar comentarii teologice. A fost dorința noastră să furnizăm o lucrare care să arate înspre Scriptură și care să permită Scripturii să vorbească pentru ea însăși.

Această carte poate fi folosită individual, în grupuri mici, sau la școala duminicală. Este recomandat ca studentul să completeze fiecare capitol pe cont propriu înainte de întâlnirea pentru discuții cu grupul sau cu liderul de ucenicizare.

ÎNDEMN PENTRU STUDENT

Prin folosirea acestei cărți studentul este încurajat să studieze doctrina biblică și să descopere locul înălțat al acesteia în viața creștină. Creștinul adevărat nu poate accepta, sau chiar supraviețui, un divorț între emoții și intelect, sau între devotamentul față de Dumnezeu și doctrina despre Dumnezeu. Potrivit Scripturii, nici emoțiile, nici experiențele noastre nu pot asigura un fundament potrivit pentru viața creștină. Numai adevărurile Scripturii, înțelese cu mintea și comunicate prin doctrină, pot asigura acel fundament sigur pe baza căruia ar trebui să ne stabilim ceea ce credem și comportamentul nostru, și care determină dacă emoțiile și experiențele noastre sunt valabile. *Mintea nu este dușmanul inimii, și doctrina nu este un obstacol înaintea devoțiunii.* Cele două sunt indispensabile și ar trebui să fie inseparabile. Scriptura ne poruncește să Îl iubim pe Domnul Dumnezeu nostru cu toată inima, cu tot sufletul, și cu toată mintea noastră (Matei 22:37), și să ne închinăm lui Dumnezeu atât în duh, cât și în adevăr (Ioan 4:24).

Studiul doctrinei este atât o disciplină intelectuală cât și una devoțională. Este o căutare plină de pasiune a adevărului lui Dumnezeu, care întotdeauna ar trebui să conducă la o mai mare transformare personală, la o mai profundă ascultare, și la o închinare sinceră. De aceea, în fiecare moment, studentul ar trebui să se păzească de marea greșeală de a căuta numai cunoștințe impersonale, și nu persoana lui Dumnezeu. Nici devotamentul fără gândire, nici doar preocuparea intelectuală nu sunt de nici un folos, căci în nici unul dintre cazuri, Dumnezeu nu este onorat.

VERSIUNEA *NEW AMERICAN STANDARD*

În timp ce există multe traduceri bune ale Bibliei în limba engleză, acest studiu a fost realizat utilizându-se versiunea *New American Standard*. Această versiune nu este absolut necesară pentru a parcurge studiul, dar s-ar putea să existe situații în care studentul să remarce o mică diferență dacă folosește o altă traducere (mai ales dacă folosește o traducere mai puțin precisă, nonliterară). Această traducere a Scripturii a fost aleasă din următoarele motive: (1) convingerea fermă a traducătorilor că Biblia este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu; și (2) fidelitatea acesteia față de limbile originale.

LECȚIA 1

CREAREA OMULUI

Scriptura ne învață că omul nu este un accident sau rezultatul unui proces întâmplător, ci munca creatoare a Dumnezeuului etern. După ce Dumnezeu a creat toate celelalte creaturi, El a făcut primul om, pe Adam, din țărâna pământului, i-a suflat suflare de viață în nări și el a devenit astfel o ființă vie. Din Adam, Dumnezeu a alcătuit-o apoi pe Eva, femeia, ca să-i fie atât pereche, cât și ajutor. Li s-a poruncit să se înmulțească și să umple pământul, iar pământul le-a fost dat în stăpânire. Toată omenirea își găsește obârșia comună în această unire a lui Adam cu Eva.

Scriptura este clară în a afirma că atât bărbatul cât și femeia au fost creați *de* Dumnezeu și *pentru* Dumnezeu, și că aceștia găsesc semnificație pentru existența lor numai în a-L iubi pe El, în a-L glorifica pe El, și în a face voia Lui. Unici în mijlocul întregii creațiuni, numai ei au fost creați în *imago dei* sau după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și li s-a dat privilegiul de a trăi într-o legătură personală și neîntreruptă cu El.

Aceste adevăruri sunt de mare importanță pentru noi, pentru că definesc cine suntem și scopul pentru care am fost făcuți. Noi nu suntem autorii propriei noastre existențe, ci am fost aduși în existență prin puterea și voia lui Dumnezeu. Noi nu ne aparținem nouă înșine, ci Îi aparținem lui Dumnezeu, care ne-a făcut pentru propriile Lui scopuri și pentru buna Sa plăcere. A încerca să ne separăm de Dumnezeu este a ne despărți de viață. A trăi independent de persoana și voia Lui, este a nega scopul pentru care am fost făcuți.

1. În al doilea capitol din Genesa se găsește consemnarea Scripturii cu privire la crearea omului. Bazat pe **Geneza 2:7**, rezumă această prezentare. Ce ne comunică despre originea omului și despre relația lui cu Dumnezeu?

2. În al doilea capitol din Genesa se găsește de asemenea consemnarea Scripturii cu privire la crearea primei femei, Eva. Bazat pe **Geneza 2:21-23**, rezumă datele biblice cu privire la crearea femeii. Ce ne comunică despre originea ei și despre relația acesteia cu Dumnezeu?

3. După ce am stabilit adevărul că omul este lucrarea creatoare a lui Dumnezeu, trebuie să considerăm unicitatea lui în mijlocul întregii creațiuni. În conformitate cu **Geneza 1:26**, cum este omul unic față de restul creației?

a. *Să facem om ...*

Notă: Dumnezeu nu spune „Să fie”, ca la restul creației (1:3, 6, 14), ci „Să facem (noi)”. Aceasta comunică ideea unei relații personale mai deosebite. Cuvintele „Să facem (noi)...”, au două posibile explicații: (1) Este un plural al maiestății. Era un lucru obișnuit ca o persoană de rang regal să fie prezentată printr-o formă de plural. (2) Este o referire la Trinitate. Procesul creației Îi implică pe Tatăl, pe Duhul (Geneza 1:2) și pe Fiul (Ioan 1:1-3, Coloseni 1:16).

b. *După chipul Nostru, după asemănarea Noastră...*

Notă: Dumnezeu nu a spus „după soiul lor”, ca la restul creației (1:11-12, 21, 24-25), ci „după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Umanitatea este unică în mijlocul întregii creațiuni prin aceea că numai despre ea se spune că poartă *imago dei* sau chipul lui Dumnezeu. Chipul lui

Dumnezeu poate face referire la următoarele: *Personalitate* – Adam și Eva erau creaturi personale, cu conștiință de sine. Nu erau doar animale conduse de instinct, sau roboți programați să răspundă la anumiți stimuli. *Spiritualitate* – Scriptura declară că „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24), așa că este de așteptat să fie găsit același atribut și în om, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Adam și Eva erau mai mult decât lut însuflețit, ei erau spirituali, înzestrați cu o capacitate autentică de a-L cunoaște pe Dumnezeu, părtășia cu Dumnezeu, și de a răspunde la Dumnezeu cu ascultare, adorare, și mulțumire. *Cunoștință* - În Coloseni 3:10, Scriptura descrie un aspect al chipului lui Dumnezeu ca și având o adevărată cunoaștere despre Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Adam și Eva au știut tot ce se putea ști despre Dumnezeu – o creatură finită nu poate niciodată să înțeleagă pe deplin un Dumnezeu infinit. Mai degrabă, înseamnă că acea cunoștință pe care ei o aveau era pură, sau curată. *Autodeterminare sau voință liberă* - Adam și Eva au fost creați cu o voință, ei aveau capacitatea de autodeterminare, și li s-a dat libertatea de a alege. *Nemurire* – Deși Adam și Eva au fost creați, și astfel aveau un început, deși fiecare moment din existența lor depindea de bunătatea Creatorului lor, ei au fost înzestrați cu un suflet veșnic – odată creat, niciodată nu încetează să existe. Nemurirea sufletului ar trebui să determine toți oamenii să-și considere cu multă grijă responsabilitatea mare a autodeterminării. Din moment ce sufletul este veșnic, alegerile pe care le facem vor avea consecințe veșnice de la care s-ar putea să nu existe scăpare.

c. *El să stăpânească...*

Notă: Bărbatului și femeii li s-a dat privilegiul și responsabilitatea de a stăpâni peste toată creația, ca agenți ai lui Dumnezeu. Stăpânirea lor nu era menită să fie independentă de cea a lui Dumnezeu, ci în perfectă conformitate cu voia Lui. Ei trebuiau să stăpânească pentru binele și îngrijirea creației, și pentru slava lui Dumnezeu.

4. În **Geneza 1:26-28**, am învățat că omul este unic în mijlocul întregii creațiuni, prin faptul ca numai el a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Din următoarele versete din Scriptură vom descoperi că, deși omul este unic, el împărtășește un scop comun cu

restul creației – el nu a fost făcut pentru el însuși, ci pentru slava și buna plăcere a lui Dumnezeu. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Psalmul 104:31

Romani 11:36

Coloseni 1:16

5. Scriptura ne învață că bărbatul și femeia au fost creați *de* Dumnezeu și *pentru* Dumnezeu, și că ei găsesc semnificație pentru existența lor numai în a-L iubi pe El, în a-L glorifica pe El, și în a face voia Lui. Noi nu suntem autorii propriei noastre existențe, ci am fost făcuți prin voia și prin puterea lui Dumnezeu. Noi nu ne aparținem nouă înșine, ci lui Dumnezeu care ne-a făcut pentru scopurile Lui și pentru buna Sa plăcere. În lumina acestor mari adevăruri, cum ar trebui să răspundă omenirea?

a. *Reverență: Psalmul 33:6-9*

b. *Închinare: Psalmul 95:6*

c. *Slujire: Psalmul 100:2-4*

d. *Dragoste: Marcu 12:30*

e. *Slavă și onoare: I Corinteni 10:31*

LECTIA 2

CĂDEREA LUI ADAM

Potrivit cu scopul Lui și pentru buna Sa plăcere, Dumnezeu a creat pe Adam și pe Eva și le-a poruncit să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Ascultarea de poruncă urma să conducă la o viață de părtășie fericită cu Dumnezeu și la continuarea stăpânirii lor peste creație. Neascultarea de poruncă urma să conducă la moarte spirituală și fizică, și la toate consecințele care însoțesc această moarte.

Adam și Eva au fost ispitiți și nu au ascultat de poruncă. Din cauza neascultării, părtășia lor cu Dumnezeu a fost întreruptă și au căzut din starea lor inițială de neprihănire și sfințenie. Aceste consecințe devastatoare ale neascultării lui Adam nu s-au limitat la el însuși, ci au rezultat în căderea întregii rase umane. Deși Scriptura nu înlătură întregul mister care înconjură acest mare adevăr, ea afirmă că păcatul și vina lui Adam au fost imputate, sau trecute în contul tuturor urmașilor lui, și că toți oamenii, fără excepție, se nasc acum purtând natura căzută a lui Adam și manifestă ostilitatea lui Adam față de Dumnezeu.

CĂDEREA LUI ADAM

După ce Dumnezeu a creat pe Adam după chipul și asemănarea Sa, i-a dat o poruncă simplă: „din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci”. Această interdicție a fost urmată de o avertizare: „căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). Ascultarea lui Adam de Dumnezeu urma să conducă la o stare de binecuvântare continuă sau chiar crescândă. Neascultarea lui urma să conducă la moarte.

1. În **Geneza 2:16-17** se găsesc porunca și avertizarea date lui Adam. Citește versetele până te-ai familiarizat cu conținutul lor, apoi răspunde la următoarele întrebări:

a. În conformitate cu versetul 16, ce privilegiu i-a dat Dumnezeu lui Adam? Cum dovedește acest privilegiu faptul că lui Dumnezeu îi păsa de Adam și nu îi neglija nevoile?

b. Potrivit versetului 17, ce interdicție i s-a dat lui Adam? Ce i s-a poruncit lui Adam să nu facă?

c. În conformitate cu versetul 17, care urma să fie pedeapsa pentru nescultarea de porunca lui Dumnezeu?

2. În **Geneza 3:1-6** se găsește consemnarea biblică a felului în care Adam și Eva au fost ispitiți să nu asculte de porunca lui Dumnezeu. Citește versetele până te-ai familiarizat cu conținutul lor, apoi răspunde la următoarele întrebări:

a. În versetul 1, Scriptura declară că un șarpe, literal un șarpe, a ispitit-o pe Eva. Potrivit cu Apocalipsa 12:9 și 20:2, cine acționa în și prin acel șarpe?

b. În conformitate cu versetele 4 și 5 ce promisiune i-a făcut Satan Evei?

c. În conformitate cu versetul 6, care a fost răspunsul Evei și al lui Adam la ispitirea lui Satan prin șarpe?

3. În **Geneza 3:7-10**, este înregistrat rezultatul imediat al neascultării lui Adam și Eva. Citește versetele de mai multe ori, până te-ai familiarizat cu conținutul lor, apoi scrie-ți gândurile. Care au fost urmările neascultării lor?

a. Versetul 7

b. Versetele 8-10

Notă: (a) Cu o singură neascultare Adam și Eva au căzut din starea lor inițială de neprihănire în depravare morală. Inimile și mințile lor nu mai erau pure, ci au devenit murdare și condamnabile. Îmbrăcămintea făcută din frunze de smochin a fost o slabă încercare de a-și acoperi păcatul și depravarea. (b) Păcatul întodeauna duce la teamă și separare de Dumnezeu. Omul păcătos fuge de prezența sfântă a lui Dumnezeu și se teme de judecata Lui dreaptă.

4. După ce am luat în considerare rezultatele imediate ale neascultării lui Adam, ne vom uita la judecata divină care a căzut peste șarpe, Eva, și Adam. Citește **Geneza 3:15-24**, iar apoi descrie aceste judecăți care ne-au afectat pe noi toți:

a. Judecata Divină asupra șarpelui (v. 14):

b. Judecata Divină asupra femeii (v. 16):

Notă: Propoziția „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău”, poate însemna următoarele: (1) Relația femeii cu soțul ei va fi marcată de dorință și lipsa împlinirii. (2) Femeia care a căutat independența de Dumnezeu, va avea o dorință anormală, sau o poftă, pentru bărbat. (3) Relația dintre bărbat și femeie va fi marcată de conflict. Femeia va „dori” să își domine bărbatul, dar bărbatul își va exercita autoritatea peste ea.

c. Judecata Divină asupra bărbatului (v 17-19):

5. În judecata Divină asupra șarpelui din **Geneza 3:14-15**, se găsește una dintre cele mai mari promisiuni cu privire la mântuire din întreaga Biblie (v.15). A fost numită *protoevangelium* [Latinescul: *proto* = prima + *evangelium* = evanghelie]. Scrie-ți comentariile cu privire la acest text.
-
-
-

Notă: Isus Hristos este „sămânța”, sau vlăstarul femeii Maria. Pe cruce, Satan a zdrobit călcâiul lui Hristos (*i.e.* Hristos a fost rănit, dar nu mortal – El a înviat din morți). Prin aceeași cruce, Hristos a zdrobit capul Satanei (*i.e.* Satan a fost rănit mortal – el a fost învins pentru totdeauna).

ÎNTREBĂRI IMPORTANTE CU PRIVIRE LA CĂDERE:

Consemnarea Biblică a „Căderii” oferă singura explicație adecvată pentru starea prezentă, decăzută a omului și pentru răul care ne înconjură. De asemenea, pe acest fond întunecos apar măreția milei și a harului lui Dumnezeu. Numai în măsura în care înțelegem tragedia lui Adam și a condamnării lui, putem înțelege câtva din gloriile lui Hristos și ale Evangheliei Sale.

În studiul nostru despre cădere, suntem confrunțați cu câteva dintre cele mai importante și complexe întrebări teologice din întreaga Scriptură – originea răului, natura libertății umane, suveranitatea lui Dumnezeu, și scopul Lui etern. Deși ceea ce știm despre aceste probleme va fi întotdeauna înconjurat de o anumită măsură de mister, este necesar să încercăm să cunoaștem ceea ce putem cunoaște. În cele ce urmează, vom adresa următoarele întrebări:

- Cum poate o ființă Neprihănită și Sfântă să Cadă?
- A Rânduie Dumnezeu Căderea?
- Care este Scopul Etern al lui Dumnezeu în Cădere?

CUM A PUTUT ADAM SĂ CADĂ?

Scriptura afirmă că nu s-a datorat nici unei vini din partea Creatorului, căderea. Toate lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite (Deuteronomul 32:4). El nu poate fi ispitit să păcătuiască (Iacov 1:13), nici nu ispitește pe alții cu păcatul (Iacov 1:13). Vina pentru cădere stă direct pe

umerii lui Adam. Așa cum declară Eclesiastul 7:29, „Numai, iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.”

În lumina acestui adevăr se găsește una dintre cele mai mari probleme teologice din Scriptură: Cum este posibil că o creatură făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a ajuns să aleagă răul și să păcătuiască? Adam și Eva au avut o adevărată înclinație înspre bine și nu exista nimic corupt sau rău în ei, la care ispita să fi putut apela. Cum asemenea ființe neprihănite au putut să aleagă răul în detrimentul binelui, și să aleagă cuvintele unui șarpe în detrimentul poruncii Creatorului lor, este întrece înțelegerea omenească.

Au existat numeroase încercări, de-a lungul istoriei, de a explica căderea lui Adam, dar nici una dintre ele nu este fără limite. Prin urmare, trebuie să fim mulțumiți cu simplul adevăr al Scripturii că, deși Dumnezeu a făcut pe om sfânt și neprihănit, el a fost finit și muabil (*i.e.* supus schimbării), și capabil de a face o alegere contrară voii lui Dumnezeu.

A RÂNDUIT DUMNEZEU CĂDEREA?

Cuvântul „a rândui” înseamnă a pune în ordine, a aranja, sau a hotărî. A întreba dacă Dumnezeu a rânduit căderea este a întreba dacă El a pus-o în ordine, a aranjat-o, sau a hotărât că se va întâmpla. Alte cuvinte cu sens similar sunt: „a decreta”, „a determina”, „a predestina”. A determinat Dumnezeu mai dinainte, sau a decretat El să aibă loc căderea? Răspunsul la această întrebare este „da”, dar trebuie să fim foarte atenți să înțelegem ce înseamnă și ce nu înseamnă acest lucru.

Rânduirea căderii de către Dumnezeu *nu înseamnă* că El l-a forțat pe Satan să ispitească pe primii noștri părinți, sau că i-a constrâns pe ei să Îi nesocotească porunca. Ceea ce au făcut creaturile lui Dumnezeu, au făcut de bună voie. Dumnezeu este sfânt, drept și bun. El nu este autorul păcatului, El nu păcătuiește, nu poate fi ispitit să păcătuiască, și nu ispitește pe nimeni să păcătuiască.

Rânduirea căderii de către Dumnezeu *înseamnă* că era o certitudine că avea să se întâmple. A fost voia lui Dumnezeu ca Adam să fie încercat, și a fost voia lui Dumnezeu să-l lase pe Adam atât să înfrunte încercarea, cât și să cadă, singur, fără ajutorul divin care l-ar fi putut păzi de cădere. Dumnezeu ar fi putut să-l împiedice pe Satan să pună ispita înaintea Evei, sau, în fața unei asemenea ispite, ar fi putut să-i dea lui Adam un har susținător deosebit care să-l facă capabil să o biruiască. Din mărturia Scripturii, înțelegem că nu a făcut acest lucru.

În ultimul rând, rânduirea căderii de către Dumnezeu *înseamnă* că aceasta a făcut parte din planul Lui veșnic. Înainte de întemeierea lumii, înainte de crearea lui Adam, a Evei și a șarpelui care i-a ispitit, înainte de existența oricărei grădini sau a oricărui pom, Dumnezeu a rânduit căderea pentru slava Sa și pentru mai binele creației Lui. El nu doar că a permis părinților noștri să fie ispitiți, iar apoi a așteptat să vadă alegerea lor ca să poată reacționa mai departe. El nu doar că s-a uitat prin coridoarele timpului și a văzut căderea. Mai degrabă, căderea a fost parte din planul veșnic al lui Dumnezeu și El a predeterminat, sau a predestinat, că ar trebui și că se va întâmpla. Întrebarea care se iscă imediat dintr-o asemenea afirmație este:

„Este Dumnezeu autorul păcatului?”

Acestei întrebări i se poate da și trebuie să i se dea un hotărât răspuns negativ. Dumnezeu nu este autorul păcatului, nici nu constrânge pe oameni să păcătuiască împotriva Lui. Deși El a predeterminat căderea, că ar trebui și că se va întâmpla, El a predeterminat că aceasta va avea loc prin acțiunile benevole ale lui Satan, Adam, și Eva. Deși mințile noastre finite nu pot înțelege pe deplin cum Dumnezeu poate fi absolut suveran peste fiecare eveniment din istorie și peste fiecare acțiune individuală fără să distrugă libertatea de alegere a individului, Scriptura abundă în exemple care demonstrează că acest lucru este adevărat. Iosif a fost vândut sclav ca rezultat al voinței păcătoase a fraților săi și totuși, când s-a spus povestea finală, Iosif a declarat: „Voi negreșit v-ați gândit să-mi faceți rău: *dar* Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr” (Geneza 50:20). Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit ca rezultat al voinței păcătoase și a ostilității omului față de Dumnezeu, și totuși, Dumnezeu a rânduit, sau a predeterminat moartea lui Hristos înainte de întemeierea lumii (Faptele Apostolilor 4:27-28; I Petru 1:20). În Scriptură citim:

„... pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.”
(Faptele Apostolilor 2:23)

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadale lui Israel, ca să facă tot ceea ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.”

(Faptele Apostolilor 4:27-28)

În Scriptură, vedem că Dumnezeu rânduie sau predetermină petrecerea unui eveniment, și totuși îl face să aibă loc prin voința păcătoasă a oamenilor, fără a fi autorul păcatului lor și fără a-i constrânge să facă ceea ce este împotriva voinței lor. Oameni fără Dumnezeu au răstignit de bună voia lor pe Isus pe cruce, și au fost responsabili de acțiunile lor, dar întregul eveniment a fost în conformitate cu planul predeterminat al lui Dumnezeu. Căderea lui Satan, iar apoi căderea rasei umane prin Adam și Eva, au fost rezultatul propriilor lor păcate, pentru care ei singuri erau responsabili, și totuși aceste evenimente au avut loc potrivit planului rânduit, predeterminat, predestinat al lui Dumnezeu. Dumnezeu a decretat un scop etern pentru creația Lui și a rânduit fiecare eveniment din istorie prin care acest scop este dus la îndeplinire. Nimic, nici măcar căderea omului sau moartea Fiului lui Dumnezeu, nu se întâmplă în afara sferei decretului Suveran al lui Dumnezeu.

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și, în adevăr, < cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? > Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin. ”

Romani 11:33-36

CARE ESTE SCOPUL ETERN AL LUI DUMNEZEU ÎN CĂDERE?

După ce am demonstrat că a fost rezultatul voitei neascultări a creaturii, căderea, și totuși conform cu scopul veșnic al lui Dumnezeu, este acum necesar să încercăm să cunoaștem care este acest scop. În lumina răului și a suferinței care au rezultat din cădere, poate părea dificil de acceptat că există vreun scop bun în aceasta. Însă, decretul lui Dumnezeu ne asigură că există.

Știm din Scriptură că crearea universului, căderea omului, națiunea lui Israel, crucea lui Hristos, Biserica, și judecata națiunilor au un scop final mareț. Acela este ca plinătatea atributelor

lui Dumnezeu să fie descoperite creației Sale, și ca toată creația să-L cunoască, să-L slăvească, și să se bucure pe de-a-ntregul de El ca Dumnezeu.

DESCOPERIREA DEPLINĂ A ATRIBUTELOR LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a creat universul să fie o scenă pe care să Își poată expune infinita glorie a persoanei Sale și a atributelor Sale, ca să poată fii pe deplin cunoscut și adorat de creația Sa, și ca aceasta să se poată bucura de El. S-a spus de către mulți că a omului cădere este cerul negru ca smoala pe care stelele atributelor lui Dumnezeu strălucesc cu cea mai mare intensitate a slavei. Numai prin intermediul căderii și prin apariția răului poate fi cunoscută cu adevărat plinătatea caracterului lui Dumnezeu.

Când creștinul se închină lui Dumnezeu, care sunt atributele care îi par cele mai dragi? Nu sunt oare mila, harul și dragostea necondiționată ale lui Dumnezeu? Nu sunt acestea atributele divine cele mai înălțate în toate imnurile mărețe ale Bisericii? Și totuși, cum ar fi putut fi cunoscute aceste atribute dacă nu prin căderea omului? Dragostea necondiționată nu poate fi manifestată decât asupra oamenilor care nu îndeplinesc condițiile. Mila nu poate fi vărsată de la tronul lui Dumnezeu decât asupra oamenilor care merită condamnare. Harul nu poate fi acordat decât oamenilor care nu au făcut nimic ca să îl merite. Căderea noastră este fapta noastră, pentru care suntem obligați să ne asumăm toată responsabilitatea. Totuși, prin intermediul scenei întunecoase a căderii noastre, pot harul și mila lui Dumnezeu să ocupe centrul scenei și să strălucească peste o audiență de oameni și îngeri. În mântuirea omului căzut, înțelepciunea, harul, și mila lui Dumnezeu se descoperă, și nu doar omului, ci fiecărei ființe create din cer, de pe pământ, și din iad (Efeseni 2:7; 3:10).

DESCOPERIREA DEPLINĂ A SLAVEI LUI HRISTOS

Cea mai măreață lucrare a lui Dumnezeu este moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea poporului lui Dumnezeu. Dar dacă omul nu ar fi căzut, nu ar fi existat Calvarul și nici Mântuitorul. Tocmai lucrul care Îl explică pe Dumnezeu cel mai mult (Ioan 1:18), ne atrage la El (Ioan 12:32) și ne face să Îl iubim (I Ioan 4:10, 19), nu ar exista. Ce i-ar putea lua locul? Ce alte mijloace ar fi putut fi folosite pentru a demonstra mila incomensurabilă a lui Dumnezeu? Hristos crucificat este marea temă a fiecărui imn creștin onorabil, a fiecărui predici onorabile, a fiecărui conversații onorabile și a fiecărui gând onorabil. Fără cădere, răscumpărarea ne-ar fi necunoscută.

Am fi ca îngerii, tânjind să privim ceva ce nu am experimentat și nici nu am putea experimenta vreodată (I Petru 1:12).

Este greșit și aproape blasfemiator numai să presupui că crucea lui Hristos a fost doar un plan „B” care a fost aplicat doar datorită alegerii greșite a lui Adam din grădină. Crucea este principalul eveniment către care indică fiecare lucrare a providenței lui Dumnezeu. Toate lucrurile stau în umbra ei. Într-un sens, crucea a fost necesară datorită căderii, dar într-un alt sens, căderea a fost necesară pentru ca gloriile lui Dumnezeu în crucea lui Hristos să fie pe deplin cunoscute.

DESCOPERIREA DEPLINĂ A DEPENDENȚEI CREATURII

Unul dintre cele mai copleșitoare și umilitoare adevăruri despre Dumnezeu este că El este absolut liber de orice nevoie sau dependență. Existența Sa, împlinirea voii Sale, și fericirea sau buna Sa plăcere, nu depind de nimeni și nimic din afara Lui Însuși. El este singura ființă care există prin Sine Însuși, este autosusținută, atotsuficientă, independentă și liberă. Toate celelalte ființe își capătă viața și binecuvântarea de la Dumnezeu, dar tot ceea ce este necesar pentru existența lui Dumnezeu și pentru perfectă Lui fericire se găsește în El Însuși.

Existența universului nu necesită doar actul inițial al creației, ci și puterea continuă a lui Dumnezeu ca să îl susțină. Dacă El Și-ar retrage puterea chiar și pentru un moment, totul s-ar transforma în haos și distrugere. Același adevăr poate fi aplicat caracterului ființelor morale, fie că sunt îngerii, sau oameni. Adam în paradis și Satan în rai, deși creați neprihăniți și sfinți, nu au putut rămâne în picioare fără harul susținător al Atotputernicului Dumnezeu. Cu cât mai puțin suntem noi în stare să rezistăm, și cu cât mai repede am cădea noi fără același har susținător. Căderea așadar, oferă cel mai mare exemplu privind constanta noastră nevoie de Dumnezeu. Dacă nu ne putem continua existența mai departe de următoarea respirație fără ca Dumnezeu să ne păstreze, cu cât mai puțin suntem noi capabili de a menține orice formă de neprihănire înaintea Sa, fără harul Său?

LECȚIA 3

CĂDEREA OMENIRII

Scriptura afirmă trei adevăruri foarte importante despre căderea lui Adam și efectele devastatoare ale acesteia asupra întregii rase umane. În lipsa acestor adevăruri, este imposibil de motivat depravarea morală a omenirii și prezența universală a răului într-o lume creată bună. Aceste trei adevăruri sunt:

1. *Dumnezeu l-a făcut pe Adam să fie reprezentantul sau capul întregii rase umane.* În calitate de cap, Adam a acționat în numele întregii omeniri și consecințele acțiunilor sale ne afectează pe toți.
2. *Dumnezeu a „imputat” păcatul lui Adam tuturor oamenilor.* Cuvintele *a imputa* și *imputare*, vin din verbul latinesc *imputare* care înseamnă „a considera, a socoti, a atribui, a pune în contul cuiva”. În ceea ce privește căderea, înseamnă că Dumnezeu socotește sau pune păcatul lui Adam în contul fiecărui om. Toți oamenii, de la naștere sunt considerați și tratați ca și păcătoși pe seama păcatului lui Adam. Toți oamenii poartă vina și plata păcatului lui Adam.
3. *Dumnezeu a lăsat pe toți oamenii pradă Depravării Morale.* Pedeapsa păcatului lui Adam nu a fost doar moartea, ci și Depravarea Morală - el a căzut din starea sa inițială de neprihănire și a devenit o creatură coruptă din punct de vedere moral. Din moment ce toți oamenii poartă vina păcatului lui Adam, îi poartă și pedeapsa - moartea și depravarea morală. Fiecare descendent al lui Adam este născut în totalitate înclinat spre rău și în vrăjmășie cu Dumnezeu.

UN ADEVĂR DE NETĂGĂDUIT,

UN MISTER INEXPLICABIL

Căderea omenirii prin căderea lui Adam va fi întotdeauna învăluită în mister. Este una dintre cele mai mărețe și esențiale doctrine din Creștinism, veridicitatea ei este clar afirmată în Scriptură, și oferă singura explicație adecvată pentru depravarea morală universală a omenirii. În

același timp, tocmai Scriptura care afirmă această doctrină, oferă puține explicații despre cum este posibil ca lucrurile să stea astfel, și nu oferă nici o apărare împotriva frecventelor acuzații că asemenea lucruri sunt nedrepte sau abuzive. Cum poate fi drept ca Dumnezeu să impute păcatul și vina lui Adam, întregii omeniri? Următoarele puncte sunt demne de luat în considerare:

1. Veridicitatea unei doctrine nu este validată de capacitatea noastră de a o înțelege sau de a o împăca cu înțelegerea noastră, nici incapacitatea noastră nu este un motiv pentru a o respinge. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar exista ceea ce se numește doctrină Creștină, pentru că nu există nici un adevăr revelat, care să nu conțină vreun element de mister. În Deuteronomul 29:29 Scriptura declară, „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim („să observăm” – în altă traducere) toate cuvintele Legii acesteia.” Este marea promisiune a Scripturii că adevărul pe care îl credem și totuși nu îl înțelegem pe deplin acum, ne va fi descoperit într-o zi, iar umbra incertitudinii și a îndoielii care încă rămâne, va dispărea în lumina revelației depline a lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (I Corinteni 13:12).

2. Pe tot parcursul Scripturii, Dumnezeu Și-a dovedit dreptatea Sa desăvârșită în relația Lui cu omul într-atât, încât orice și fiecare acuzație împotriva acestui fapt este întâmpinată cu o muștrare aspră – „...Dumnezeu este mai mare decât omul. Vrei dar să te cerți cu El, pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui?” (Iov 33:12b, 13). „Dar, mai degrabă („din contră”- în altă traducere), cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” (Romani 9:20). Dacă Dumnezeu l-a făcut pe Adam capul rasei umane și a imputat păcatul lui întregii omeniri, atunci acest lucru este atât drept, cât și cinstit. Dumnezeu are dreptul divin a-Și rândui scopuri și de a lucra în conformitate cu buna Sa plăcere.

3. A fost o mare dovadă a harului lui Dumnezeu faptul că a îngăduit ca un singur om să fie testat în locul tuturor celorlalți oameni. Adam a fost cel mai potrivit om din întreaga rasă umană, și a trăit într-un loc neatins de păcatul și depravarea care predomină acum. Dumnezeu a ales pe cel mai mare și mai nobil dintre noi, să stea în locul nostru.

4. Toate dovezile Scripturii, istoria umană și mărturia interioară a conștiinței indică spre certitudinea că nimeni din rasa lui Adam nu s-ar fi descurcat mai bine decât însuși Adam.

5. Toată rasa lui Adam, de îndată ce este în măsură, participă de bună voie la răzvrătirea lui Adam împotriva lui Dumnezeu și astfel dovedește că Dumnezeu condamnă pe bună dreptate.

6. Dacă este greșit sau nedrept ca Dumnezeu să condamne întreaga rasă umană, prin căderea unui singur om, Adam, atunci este la fel de greșit ca Dumnezeu să mântuiască poporul Său (*i.e.* pe cei răscumpărați), prin ascultarea unui singur om, Isus Hristos. Dacă Dumnezeu nu poate imputa în mod corect păcatul lui Adam omenirii, atunci El nu poate imputa în mod corect păcatul omenirii lui Hristos, sau neprihănirea lui Hristos celor care cred.

TOȚI OAMENII SUNT NĂSCUȚI ÎN PĂCAT

Declarația că „toți oamenii sunt născuți în păcat” înseamnă că Dumnezeu a imputat păcatul și vina lui Adam fiecărui urmaș al său. Toți oamenii, de la naștere sunt considerați și tratați ca și păcătoși pe seama păcatului lui Adam. Este important de remarcat că acest lucru nu este un fel de „teorie teologică” sau „construcție filozofică”, ci este învățătura clară a Scripturilor, și este demonstrată în mod constant în viața de zi cu zi.

1. În **Romani 5:12-19**, se găsește unul dintre cele mai importante discursuri din toată Scriptura cu privire la căderea lui Adam și imputarea păcatului său asupra întregului neam omenesc. Citește pasajul până te-ai familiarizat cu conținutul său, apoi explică semnificația fiecăreia dintre următoarele declarații:

a. *De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea (vers.12):*

Notă: *Printr-un singur om, a intrat păcatul în lume.* Scriptura afirmă că Dumnezeu a creat toate lucrurile „bune” (Geneza 1:31). Explicația biblică pentru prezența păcatului în lumea bună a lui Dumnezeu este că a intrat sau a invadat „prin”, sau „prin intermediul” neascultării unui singur om - Adam. *Și prin păcat a intrat moartea.* Păcatul a intrat în lume *prin* primul act de neascultare al lui Adam, și moartea a intrat în lume *prin* păcat - un lanț de evenimente devastator. Este extrem de important de remarcat faptul că moartea nu a intrat în lumea noastră ca o „consecință naturală” a

păcatului, ci ca pedeapsa divină pentru păcat. Moartea este pedeapsa sau plata păcatului (Geneza 2:17; Ezechiel 18:4; Romani 6:23).

b. și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...(vers.12):

Notă: Astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. După ce a explicat cum moartea a intrat în lumea lui Dumnezeu, Pavel afirmă ceea ce știm cu toții că este adevărat - moartea a trecut asupra tuturor oamenilor. Orice viață sfârșește în mod inevitabil prin moarte. Oamenii se nasc pentru a muri. *Din pricină că toți au păcătuit.* Explicația lui Pavel pentru trecerea morții asupra tuturor oamenilor este scurtă, dar puternică. Moartea este pedeapsa sau plata pentru păcat (Romani 6:23) și moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că „toți au păcătuit”. Cuvântul „(au) păcătuit” este scris la timpul aorist, care este folosit cel mai adesea pentru a descrie o acțiune care a avut loc la un moment dat în trecut, sau pentru a descrie un eveniment singular în istorie. În acest caz, evenimentul istoric la care se referă Pavel este păcatul și căderea lui Adam. Potrivit cu gramatica și contextul (*i.e.* următoarele versete), această frază nu înseamnă că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, deoarece toți oamenii în mod personal „păcătuiesc” sau „au păcătuit”, ci că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că „toți au păcătuit” în acel moment istoric, în grădina, când a păcătuit Adam. Prin păcatul lui Adam, toți au fost „făcuți păcătoși” (v.19). Din acest motiv, pedeapsa cu moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, chiar și asupra sugariilor și copiilor care mor fără să fi comis păcat în mod personal.

c. *Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam (vers.13-14):*

Notă: Aceste versete sunt date ca dovadă a faptului că toți sunt „făcuți păcătoși” în Adam. Logica este foarte clară: (1) În conformitate cu Scriptura (Romani 6:23), moartea este plata păcatului, sau pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Numai păcătoșii sau călcătorii de lege mor. (2) Cu toate acestea, nenumărați oameni au murit înainte ca Legea lui Moise să fi fost dată și nenumărați copii au murit în pântece, chiar dacă niciodată n-au păcătuit sau încălcat legea lui Dumnezeu în mod personal. (3) Moartea celor care nu au păcătuit personal în „printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam” poate fi explicată doar prin faptul că păcatul lui Adam le-a fost imputat lor, iar ei sunt socotiți „păcătoși” în Adam.

d. *prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea (vers.15):*

Notă: Cuvântul „mulți” este o referire la marea masă a omenirii, descendenți ai lui Adam. Din nou, Pavel arată că moartea pe care o experimentează toți oamenii este rezultatul păcatului unui singur om, Adam. Prin păcatul său, cei mulți „au păcătuit” (5:12), și astfel cei „mulți” au murit.

e. *judecata venită de la unul a adus osânda (vers. 16):*

Notă: Cuvântul „judecată” se referă la o sentință judecătorească, decizie, sau verdict. Cuvântul „osândă” se referă la o sentință de condamnare sau la verdictul vinovat. Păcatul lui Adam a dus la judecarea lui. Judecarea lui a dus la condamnarea lui. Pedepsa pentru neascultarea lui a fost moartea. Această condamnare și pedeapsa ei au trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că „toți au păcătuit” în Adam.

f. *prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur (vers.17):*

Notă: Prin acel un păcat al lui Adam, moartea a ajuns să-și exercite autoritatea absolută asupra tuturor oamenilor (*i.e.* toți oamenii mor). Acest lucru este adevărat pentru că păcatul lui Adam a fost imputat tuturor oamenilor și toți au fost făcuți „păcătoși”. Ca și păcătoși, toți erau sub judecata divină a morții.

g. *printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii (vers.18):*

Notă: *printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii.* Această declarație pur și simplu rezumă ceea ce a fost deja spus în versetele 12-17. Prin acel un păcat al lui Adam, toți oamenii au fost făcuți păcătoși (v.12, 19), au fost condamnați (v.16-17), și au fost supuși morții (v. 12, 14, 15, 17).

h. prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși (v.19):

Notă: Cuvântul „făcuți” înseamnă „a stabili ca”, „a declara”, sau „a constitui”. Ca urmare a neascultării lui Adam, toți oamenii sunt acum priviți și tratați ca păcătoși. Este important de observat faptul că Pavel nu spune că urmarea păcatului lui Adam a fost că mulți au primit o natură păcătoasă (*i.e.* s-au născut cu o natură păcătoasă), care la rândul ei i-a condus la trăirea unei vieți de păcat și astfel au ajuns sub osânda morții. Mai degrabă, cei mulți au fost făcuți „păcătoși” și au fost aduși sub pedeapsa cu moartea, chiar înainte de a fi au avut ocazia de a păcătui personal.

OMUL ESTE NĂSCUT ÎN DEPRAVARE

Pedeapsa pentru păcatul lui Adam nu a fost numai moartea, ci și depravarea morală - el a căzut din starea sa inițială de neprihănire și a devenit o creatură depravată din punct de vedere moral. Din moment ce toți oamenii poartă vina păcatului lui Adam, toți oamenii poartă și pedeapsa pentru acest păcat - moartea și depravarea morală. Fiecare dintre descendenții lui Adam este născut sub sentința morții, depravat moral, și înclinat în întregime spre rău.

Este evident din experiența fiecărui individ și din experiența colectivă a întregii omeniri că depravarea morală a omului nu este un comportament învățat sau imitat, ci o trăsătură inerentă, adânc înrădăcinată în inimă. Istoria umană, literatura seculară și sacră, filozofia și religia abundă în ilustrații despre lupta omului cu propria sa depravare morală și înclinație spre rău. Cuvintele inspirate ale apostolului Pavel au fost geamătul fiecărui om care a ajuns să înțeleagă realitatea propriei depravări morale, „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:15).

Una dintre cele mai importante expresii folosite de teologi pentru a descrie profunzimea depravării morale sau stricăciunea omului este expresia „depravare totală”. Cuvântul „depravare”, vine de la prepoziția latină *de*, care comunică intensitate, și cuvântul latin *pravus*, care înseamnă „răsucit” sau „strâmb”. A spune că ceva este depravat înseamnă că starea sau forma sa inițială, originală, a fost într-un tot răsucită sau pervertită. A spune că omul este depravat, înseamnă că el a căzut din starea sa inițială de neprihănire și că însăși natura lui a devenit într-un tot coruptă. Când

teologii folosesc termenii „depravare totală, atotpătrunzătoare, holistică, radicală”, este important de știut ce înseamnă acești termeni și ce nu înseamnă aceștia:

DEPRAVARE TOTALĂ NU ÎNSEAMNĂ...

1. ...că chipul lui Dumnezeu din om s-a pierdut în întregime prin cădere. În Geneza 9:6, I Corinteni 11:7 și în Iacov 3:9, Scriptura încă face referire la oameni ca fiind ”făcuți după asemănarea lui Dumnezeu”, așadar există un sens real în care chipul lui Dumnezeu rămâne în fiecare om.
2. ... că omul nu are cunoștință despre persoana și voia lui Dumnezeu. Scriptura ne învață că oamenii cunosc suficient despre Dumnezeul adevărat, încât să-L urască, și destul din adevărul Său încât să-l respingă și să încerce să-l înăbușească (Romani 1:30; 1:18).
3. ... că omul nu posedă o conștiință sau că el este total insensibil la bine și rău. În Romani 2:15, Scriptura ne învață că toți oamenii posedă o conștiință. Dacă nu este însemnată cu fierul roșu (I Timotei 4:2), conștiința aceasta poate determina pe oameni să admire caracterul și acțiunile virtuozitate.
4. ...că omul este incapabil de a demonstra virtute. Există oameni care își iubesc familiile, își sacrifică propriile vieți pentru a-i salva pe alții, și săvârșesc acte mărețe de generozitate și altruism. Este știut faptul că oamenii sunt capabili de iubirea aproapelui, de datorie civică, și de fapte religioase exterioare bune.
5. ... că toți oamenii sunt pe cât de imorali sau depravați ar putea fi, că toți oamenii sunt la fel de imorali, sau că toți oamenii se dedau la fiecare formă de rău care există. Nu toți oamenii sunt infractori, curvarii, sau ucigașii, dar toți sunt capabili de astfel de fapte. Ceea ce îi limitează este harul lui Dumnezeu.

DEPRAVARE TOTALĂ ÎNSEAMNĂ...

- (1) ... că chipul lui Dumnezeu din om a fost deteriorat, sau desfigurat serios, și că depravarea morală a contaminat întreaga persoană - trup (Romani 6:6, 12; 7:24; 8:10, 13), rațiune (Romani 1:21; II Corinteni 3:14-15; 4:4; Efeseni 4:17-19), emoții (Romani 1:26-27; Galateni 5:24; II Timotei 3:2-4), și voință (Romani 6:17; 7:14-15).
- (2) ... că omul se naște cu o mare predilecție sau înclinație spre păcat. Toți oamenii sunt capabili de cele mai mari rele, de crimele cele mai de nedescris, și de cele mai rușinoase perversiuni.

- (3) ... că tot ceea ce fac oamenii este contaminat de propria lor depravare morală. Depravarea morală și păcatul omului pătrund faptele sale cele mai laudabile (Isaia 64:6).
- (4) ... că faptele omului nu sunt motivate de nici un pic de iubire pentru Dumnezeu, nici de orice dorință de a asculta de poruncile Lui. Nici un om nu-L iubește pe Dumnezeu într-un mod vrednic, sau așa cum poruncește legea (Deuteronomul 6:4-5; Matei 22:37), și nici nu există vreun om care Îl glorifică pe Dumnezeu în fiecare gând, cuvânt și faptă (I Corinteni 10:31; Romani 1:21). Toți oamenii își preferă sinele în detrimentul lui Dumnezeu (II Timotei 3:2-4). Toate actele de altruism, eroism, datorie civică, și toate faptele religioase exterioare bune sunt determinate de iubirea de sine, iar nu de iubirea de Dumnezeu.
- (5) ... că mintea omului este ostilă față de Dumnezeu, că nu se poate supune voii lui Dumnezeu, și că nu poate să placă lui Dumnezeu (Romani 8:7-8).
- (6) ...că omenirea este înclinată spre o tot mai mare și mai mare corupție morală, iar această deteriorare ar fi chiar mai rapidă decât este, dacă nu ar fi harul lui Dumnezeu care să limiteze răutatea omului.
- (7) ... că omul nu se poate elibera pe sine însuși de starea lui păcătoasă și depravată. El este mort spiritual (Efeseni 2:1-3), depravat moral (Psalmul 51:5), și nu se poate schimba pe sine însuși (Ieremia 13:23).

Acum, după ce am rezumat sensul depravării totale sau radicale, vom privi la învățătura Scripturii. Vom găsi mărturie din belșug pentru ceea ce am învățat - Din moment ce toți oamenii poartă vina păcatului lui Adam toți poartă și pedeapsa acestuia - moartea și depravarea morală. Toți descendenții lui Adam se nasc depravați moral și în întregime înclinați spre rău.

1. Printr-un studiu atent al versetelor din **Geneza 5:1-3**, vom vedea clar consecințele devastatoare ale căderii și răspândirea depravării morale în rasa umană. Citește textul până când ești familiarizat cu conținutul său, apoi răspunde la următoarele întrebări:

a. *În conformitate cu Geneza 5:1, după asemănarea cui a fost făcut Adam?*

b. În conformitate cu Geneza 5:3, după chipul și asemănarea cui au fost făcuți descendenții lui Adam? Explică semnificația acestui adevăr.

Notă: Adam a fost făcut „în asemănarea lui Dumnezeu”, dar urmașii lui Adam au fost făcuți după asemănarea lui Adam, cea căzută și depravată. Este important de subliniat faptul că oamenii nu moștenesc depravarea morală a lui Adam în același fel în care un fiu ar putea moșteni o trăsătură fizică sau o malformație de la tatăl său. Depravarea morală a descendenților lui Adam este un rezultat al judecății lui Dumnezeu asupra lor: Adam a păcătuit și a intrat sub pedeapsa morții și a depravării morale. Păcatul lui Adam a fost imputat tuturor descendenților săi și, prin urmare, aceștia sunt supuși aceleiași pedepse - moartea și depravarea morală.

2. De la căderea lui Adam, toți oamenii se nasc cu o natură depravată moral, care este lipsită de bunătate, ostilă față de Dumnezeu, și înclinată spre rău. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr? Cum demonstrează acestea că depravarea morală a omului nu este un comportament învățat, ci o reflectare a însăși naturii sale?

Psalmul 51:5

Notă: Acest lucru nu înseamnă că relațiile sexuale dintre părinți lui David, care au dus la nașterea lui, au fost păcătoase. Dumnezeu a poruncit ca oamenii să se înmulțească și să nască copii (Geneza 1:28). David pur și simplu pune înainte un adevăr care este apărut în Scriptură și care este demonstrat în istoria omenirii - Depravarea morală a omului și înclinația sa spre rău nu sunt doar un comportament învățat, ci o parte a însăși ființei sau naturii sale.

Psalmul 58:3

Geneza 8:21

Notă: Cuvântul „tinerețea” se referă la viața timpurie a cuiva, sau la copilărie. Nu este nevoie să înveți un copil să fie egoist sau egocentric, să mintă, să manipuleze, etc. Astfel de atitudini și fapte păcătoase izvorăsc din însăși natura sa.

3. După ce am stabilit adevărul că toți oamenii se nasc purtând depravarea morală a lui Adam, vom lua în considerare acum versetele din Scriptură care ilustrează gravitatea sau adâncimea acestei depravări morale. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre profunzimea și întinderea corupției omului?

Geneza 6:5

Notă: Pentru a ilustra ideea, să presupunem că cineva ar putea pune pe un video toate gândurile unui om, din primele clipe ale copilăriei sale până în prezent, și apoi ar arăta filmul acela celor mai apropiați prieteni ai săi și familiei sale, celor cu care el și-a împărtășit gândurile și slăbiciunile cele mai intime. Nu ar fi nici o exagerare să spunem că acest om ar fi atât de copleșit de rușine încât niciodată nu ar mai putea să dea ochii cu ei din nou.

Iov 15:14-16

Iov 25:4-6

Eclesiastul 9:3

Isaia 64:6

Notă: Cele mai mărețe, cele mai laudabile fapte ale oamenilor nu sunt altceva decât haine mânjite înaintea lui Dumnezeu. Cineva ar putea îmbrăca un lepros în cea mai fină mătase albă ca să îi fie acoperite bubele, dar imediat depravarea cărnii lui ar sângea prin îmbrăcăminte, lăsând-o la fel de josnică precum omul pe care încearcă să-l ascundă. Așa sunt „faptele bune” ale oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Ele poartă depravarea omului care le face.

4. Când se vorbește despre corupția morală a omului, trebuie acordată o atenție specială inimii. În Scriptură, inima se referă la sediul voinței și al emoțiilor. Ea reprezintă însuși miezul ființei cuiva. Potrivit Scripturii, tocmai inima omului este depravată și din ea curg orice formă

de păcat, rebeliune, și perversitate. Răspunde la următoarele întrebări pentru a finaliza exercițiul:

a. *Cum este descrisă inima omului în Ieremia 17:9?*

b. *În conformitate cu Matei 15:19-20 și Marcu 7:20-23, cum afectează inima depravată a omului tot ceea ce el este și face?*

5. Pentru a încheia această parte a studiului nostru despre depravarea morală a omului, vom lua în considerare o afirmație scurtă, dar puternică, făcută de Domnul Isus Hristos în **Matei 7:11**. Ce spune este această afirmație și cum demonstrează aceasta credința puternică a lui Hristos în depravarea morală a omului?

„Deci dacă voi, care sunteți R_____”

6. Bazat pe versetele din Scriptură pe care le-am studiat în întrebările de la 1 la 5, rezumă ceea ce ai învățat despre depravarea morală a omului:

LECȚIA 4

MOARTE SPIRITUALĂ ȘI INCAPACITATE MORALĂ

CE ÎNSEAMNĂ MOARTEA SPIRITUALĂ

O expresie importantă folosită de teologi pentru a descrie profunzimea depravării morale a omului este „Moarte Spirituală.” Conform Scripturii, judecata divină care a căzut asupra lui Adam, nu a avut ca efect doar moartea lui fizică, ci și moartea lui spirituală. El a devenit receptiv la orice fel de stimul rău, atât uman cât și demonic, și nereceptiv la persoana și voia lui Dumnezeu.

Scriptura ne învață că acest aspect al judecății divine care a căzut asupra lui Adam, nu s-a limitat numai la el însuși, ci include întreaga rasă umană. Fiecare ființă umană se naște în această lume, moartă spiritual, lipsită de viață spirituală adevărată față de Dumnezeu, și nereceptivă la persoana și voia lui Dumnezeu. Pentru ca omul căzut să răspundă la Dumnezeu în dragoste și ascultare, trebuie să se producă o înviere spirituală, prin lucrarea supranaturală a harului și puterii lui Dumnezeu.

1. În **Geneza 2:17**, Adam a primit un avertisment de la Dumnezeu cu privire la consecința îngrozitoare a neascultării. Potrivit acestui text, ce urma să aibă loc în ziua în care Adam ar fi încălcat porunca lui Dumnezeu? Ce ne învață acest text despre moartea spirituală pe care Adam a suportat-o ca urmare a păcatului lui?

Notă: Pedepsa pentru păcatul lui Adam a fost moartea (Romani 6:23). Această moarte nu a fost doar fizică, ci și spirituală. El a devenit receptiv la orice fel de stimul rău, atât uman cât și demonic, dar nereceptiv la persoana și voia lui Dumnezeu.

2. Scriptura ne învață că judecata divină a morții spirituale care a căzut asupra lui Adam nu s-a limitat la el însuși, ci include întreaga rasă umană. Fiecare persoană se naște în această lume, moartă spiritual, lipsită de viață spirituală adevărată și nereceptivă la persoana și voia lui Dumnezeu. În **Efeseni 2:1-3**, se găsește una dintre cele mai revelatoare descrieri ale Scripturii despre moartea spirituală a omului căzut. Citește textul de mai multe ori până când devii familiarizat cu conținutul acestuia. Ulterior, explică în propriile cuvinte semnificația fiecărui verset:

a. *Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre (v. 1).*

Notă: Înainte de convertire, fiecare persoană este moartă din punct de vedere spiritual. Scriptura vede această moarte spirituală, ca un rezultat al „păcatelor noastre” - păcatul imputat nouă „în Adam” (Romani 5:12), și păcatul pe care noi înșine îl practicăm (v.2).

b. *în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia (v.2)*

Notă: Înainte de convertire, fiecare persoană „trăiește în” păcat, sau „practică” păcatul ca un stil de viață. Nu trăiesc potrivit vocii lui Dumnezeu, ci conform mersului unei lumi căzute, care este ostilă față de Dumnezeu și care trăiește în neascultare de El.

c. *după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (v.2)*

Notă: Înainte de convertire, nu numai că fiecare persoană umblă în căile unei umanități căzute, ci fiecare trăiește de asemenea într-un mod care se conformează voii diavolului. Acesta este un adevăr înspăimântător!

d. *Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre (v.3).*

Notă: Înainte de convertire, fiecare persoană, fără excepție, este condusă sau cârmuită de poftele firii pământești (*i.e.* dorințele rele ale umanității lor decăzute, care este ostilă și răzvrătită față de Dumnezeu). Ei se complac în dorințele și gândurile lor rele.

e. *și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți(v.3).*

Notă: Înainte de convertire, mânia lui Dumnezeu rămâne asupra unei persoane (Ioan 3:36). Este important de înțeles că mânia lui Dumnezeu nu este îndreptată înspre o persoană doar din cauza a ceea ce face ea, ci și din cauza a ceea ce este ea. Natura decăzută și rea a omului evocă mânia lui Dumnezeu.

3. În **Efeseni 4:17-18**, se găsește încă o descriere importantă a morții spirituale care rămâne în inima fiecărui om înainte de convertire. Citește textul de mai multe ori până când te-ai familiarizat cu conținutul acestuia. Ulterior, explică semnificația fiecăruia dintre următoarele adevăruri:

a. *[păgânii] trăiesc în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată (v. 17-18).*

Notă: „Mintea” celor morți spiritual poate fi capabilă de realizări mari în domeniul științei, al arhitecturii, al literaturii, etc, dar cu privire la Dumnezeu, este golită de adevăr și umplută cu tot felul de zădărnicii, erezii, și raționamente incoerente. Când oamenii căzuți încearcă să fie „spirituali” sau „religioși” rezultatele sunt catastrofale, chiar absurde.

b. *Străini de viața lui Dumnezeu (v. 18).*

c. *Din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor (v.18).*

Notă: Este important de înțeles faptul că omul nu este o victimă, fiind separat de Dumnezeu din cauza vreunei ignoranțe inevitabile de la care el nu se poate sustrage. Ignoranța omului este auto-impusă. El este ostil față de Dumnezeu și nu vrea să-L cunoască pe El, nici voia Lui. Omul este ignorant față de lucrurile spirituale, deoarece închide ochii și refuză să privescă la Dumnezeu. El își acoperă urechile și refuză să asculte.

d. *Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție (v.19).*

Notă: Prin împietrirea inimii față de Dumnezeu, omul căzut devine insensibil la tot adevărul spiritual și virtutea spirituală. Apoi, în mod voluntar se dăruiește tocmai răului căruia Dumnezeu i se opune.

4. În Scriptură, există mai multe descrieri ale morții spirituale a omul căzut, care ilustrează ce înseamnă a fi „mort spiritual”. Completează fiecare afirmație prin umplerea spațiilor libere, iar apoi explică semnificația fiecăreia:

a. *Omul căzut, măcar că T _____, este M _____ (I Timotei 5:6).*

Notă: Înainte de convertire, omul este un cadavru spiritual – viu din punct de vedere fizic, dar mort din punct de vedere spiritual. El este mort față de realitatea lui Dumnezeu și a voii Sale.

b. *Omului căzut îi merge numele că T _____, dar este M _____ (Apocalipsa 3:1).*

Notă: Înainte de convertire, un om poate să pară foarte religios și chiar temător de Dumnezeu, dar toate faptele sale sunt externe și motivate de iubirea de sine. În inima lui, el nu Îl iubește pe Dumnezeu, nici nu caută slava lui Dumnezeu.

c. Oamenii căzuți au în trupul lor o inima de P_____ (*Ezechiel 11:19*).

Notă: O statuie de piatră este neînsuflețită și nu răspunde la nici un fel de stimul. Cineva poate ciupi, înhionti, sau împunge o statuie, dar ea nu va răspunde. În același fel, inima omului căzut nu va răspunde la stimulii divini. Față de Dumnezeu este moartă ca piatra.

d. Oamenii căzuți sunt ca niște pomi T_____, fără R_____,
D____D_____O_____ morți, D_____ (*Iuda 1:12*).

Notă: Ar fi dificil de găsit o ilustrare mai grafică a morții spirituale a omului. Înainte de convertire, nu există viață spirituală într-un om.

e. Oamenii căzuți îndeplinesc sarcini religioase și ritualuri pe care Dumnezeu le consideră a fi fapte M_____ (*Evrei 6:1, 9:14*).

Notă: Din nou, înainte de convertire, omul poate părea foarte religios, dar toate faptele lui sunt externe și motivate de dragostea de sine. El este pe cât de neroditor este un pom mort.

CE ÎNSEAMNĂ INCAPACITATEA MORALĂ

Incapacitatea morală este un alt termen folosit în mod obișnuit de cei care studiază Biblia, pentru a descrie gradul depravării morale sau radicale a omului. Această doctrină ne învață că omul căzut este *incapabil* să iubească, să se supună, sau să placă lui Dumnezeu.

Auzind o astfel de doctrină, cineva ar putea întreba, „Cum este omul responsabil în fața lui Dumnezeu dacă el este *incapabil* să facă ceva din ce poruncește Dumnezeu?” Răspunsul este foarte important. Dacă omul nu L-ar iubi și nu I s-ar supune lui Dumnezeu pentru că i-ar lipsi facultățile mentale pentru a face acest lucru, sau ar fi cumva fizic împiedicat de la acestea, atunci într-adevăr ar fi nedrept ca Dumnezeu să-l țină răspunzător. El ar fi o victimă. Însă, nu aceasta este situația omului. Incapacitatea lui este morală și izvorăște din ostilitatea lui față de Dumnezeu. Omul este *incapabil* de a-L iubi pe Dumnezeu pentru că îl *urăște* pe Dumnezeu. El este *incapabil* să se supună lui Dumnezeu pentru că *disprețuiește* poruncile Lui. El este *incapabil* să placă lui Dumnezeu pentru că *nu consideră gloria și buna plăcere a lui Dumnezeu ca fiind un scop vrednic de urmărit*. Omul nu este o victimă, ci un vinovat. El *nu poate*, pentru că *el nu vrea*. Depravarea și dușmănia lui față de Dumnezeu sunt așa de mari, încât mai degrabă ar suferi pierzarea eternă decât să-L recunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeu și să se supună suveranității Sale. Din acest motiv *Incapacitatea Morală* poate fi numită *Ostilitate Voită*. Un exemplu minunat de „incapacitate morală” sau „ostilitate voită” se găsește în **Geneza 37:4**:

„Frații lui [*i.e.* ai lui Iosif] au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți, și au început să îl *urască*. *Nu puteau* să-i spună nici o vorbă prietenească.”

Frații lui Iosif nu puteau să vorbească cu el prietenește. Acest lucru nu era datorită faptului că ei nu ar fi avut abilitatea fizică de a vorbi (*i.e.* nu erau muți), ci din cauză că ura lor era așa de mare față de el încât nu voiau să fie prietenoși cu el. În același fel, ostilitatea omului căzut față de Dumnezeu este așa de mare încât el nu poate să se aducă pe sine în supunere față de Dumnezeu.

SCLAVIA VOINȚEI

Voința omului este o expresie a naturii sale. Dacă omul ar poseda o natură morală pură, atunci voința lui ar fi înclinată spre a face fapte pure din punct de vedere moral. Dacă omul ar fi sfânt și drept, el ar iubi un Dumnezeu sfânt și drept, și ar iubi și s-ar supune poruncilor Sale. Totuși, omul căzut posedă o natură depravată moral, și astfel voința lui este înclinată spre a face fapte care sunt corupte din punct de vedere moral. Omul căzut nu este sfânt și nici drept, și de aceea urăște un Dumnezeu sfânt și drept, se luptă împotriva adevărului Său, și refuză să se supună poruncilor Sale. Aici găsim răspunsul mult dezbătutei întrebări:

Posedă omul voință liberă?

Răspunsul Scriptural este că omul este „liber” să aleagă după cum îi face plăcere, dar din cauză că însăși natura sa este depravată moral, lui îi face plăcere să se întoarcă de la ce este bun și să aleagă răul, să urască adevărul și să creadă o minciună, să-L nege pe Dumnezeu și să lupte împotriva voinței Lui. Într-un sens, omul căzut are o „voință liberă”, dar el nu are o „voință bună”. De aceea, întotdeauna va alege în mod „liber” în opoziție cu persoana și voia lui Dumnezeu. Omul nu poate scăpa de ceea ce este el. El este prin natură rău, și în mod „voit” și „liber” face faptele rele.

1. În **Matei 7:16-20** se găsește o ilustrație excelentă a adevărului descris mai sus - că voința omului este o expresie a naturii sale. Citește textul de mai multe ori, până te-ai familiarizat cu conținutul său, apoi explică semnificația fiecărei fraze.

a. *Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini? (vers.16).*

Notă: Identificăm natura unui copac după roadele pe care le produce. În același fel, adevărata natură sau caracter al unui om este descoperit, nu prin ceea ce mărturisește el, ci prin ceea ce face.

b. *Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele (vers.17).*

Notă: Există o relație directă și incontestabilă între natura unui pom și rodul pe care îl produce. Același lucru este adevărat și cu privire la natura omului și faptele sale. O natură depravată poate produce doar fapte depravate.

c. *Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune (vers 18).*

d. *Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc (vers.19).*

e. *Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște (vers.20).*

2. În **Matei 12:34-35**, se găsește o altă ilustrație excelentă privitoare la incapacitatea morală a omului căzut. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul său, apoi explică semnificația fiecăreia dintre următoarele fraze.

a. *Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi (v34)?*

Notă: Ar fi greu de găsit un exemplu mai bun al incapacității morale decât acesta care se găsește aici, în învățătura Domnului Isus.

b. *Căci din prisosul inimii vorbește gura (vers.34).*

Notă: În Scriptură, întotdeauna este o relație directă între inima sau natura omului, și cuvintele și faptele sale. Omul voiește, vorbește, și acționează în acord cu natura sa.

c. *Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui (vers.35).*

OMUL CĂZUT „NU POATE SĂ-L IUBEASCĂ” PE DUMNEZEU

Cei mai mulți oameni, chiar și cei nereligioși, declară un grad oarecare de dragoste sau afecțiune față de Dumnezeu, și foarte rar am întâlni un individ atât de îndrăzneț încât să își declare „ură” față de El. Cu toate acestea, Scriptura mărturisește că omul căzut „nu poate” să-L iubească pe Dumnezeu.

De fapt, toată rasa lui Adam Îl „urăște” pe Dumnezeu și trăiește în război împotriva Lui. Majoritatea celor care declară o dragoste autentică pentru Dumnezeu cunosc foarte puțin despre atributele și faptele Sale așa cum sunt revelate în Scriptură, și de aceea „dumnezeu” pe care aceștia îl iubesc nu este nimic mai mult decât o născocire a imaginației lor. Ei și-au făcut un „dumnezeu” după asemănarea lor și iubesc ceea ce au făcut. Așa cum declară Dumnezeu în Psalmul 50:21, „Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine, dar te voi muștra...”

Dacă oamenii căzuți care declară că Îl iubesc pe Dumnezeu ar cerceta Scripturile, cu siguranță ar găsi un Dumnezeu mult diferit față de obiectul afecțiunii lor. Dacă ar înainta și ar studia atributele lui Dumnezeu, cum sunt sfințenia, dreptatea, suveranitatea, și mânia Lui, cel mai probabil ar răspunde cu dezgust și ar declara „Dumnezeul meu nu este așa!” sau „Nu aș putea iubi niciodată un Dumnezeu ca Acesta!” Am vedea rapid că atunci când omul căzut este confruntat cu Dumnezeul adevărat al Scripturii, singura sa reacție este ură și ostilitate! Care este motivul pentru această reacție potrivnică? Din nou, are de a face cu cine este omul în chiar miezul ființei sale. Dacă omul ar fi prin natura sa sfânt și drept, atunci el ar putea cu ușurință să iubească un Dumnezeu sfânt și drept, și s-ar supune bucuros legilor Sale. Totuși, omul este prin natură depravat și corupt, și de aceea el nu poate!

1. În Scriptură, un nume are o importantă semnificație și comunică ceva despre persoana care îl poartă. Ce nume îi sunt atribuite omului căzut în următoarele versete? Ce ne comunică ele despre depravarea morală și ostilitatea acestuia față de Dumnezeu?

a. U_____ de Dumnezeu (**Romani 1:30**).

b. V_____ ai lui Dumnezeu (**Romani 5:10**).

2. De ce ar urî o creatură rațională pe Însuși Dumnezeu care a adus-o în existență și a susținut-o în existență în mod dezinteresat? De ce urăște omul căzut pe Dumnezeu și trăiește în vrăjmășie împotriva Lui? Ce ne spune Scriptura în următoarele pasaje? Potrivii adevărul afirmat cu referința din Scriptură plasând litera corectă în fiecare spațiu gol.

.....**Romani 8:7**

a. Omul căzut îl urăște pe Dumnezeu pentru că el iubește răul și este angajat în faptele rele. El nu vine la Dumnezeu de teamă că faptele lui rele ar putea fi expuse.

.....**Ioan 3:19-20, Coloseni 1:21**

b. Omul căzut îl urăște pe Dumnezeu pentru că iubește plăcerile păcătoase mai mult decât pe Dumnezeu.

.....**II Timotei 3:4.**

c. Omul căzut Îl urăște pe Dumnezeu pentru că mintea sa este depravată și orientată spre fire [*i.e.* este depravat moral și dorește cu putere tocmai lucrurile cărora un Dumnezeu sfânt și drept li se opune].

OMUL CĂZUT „NU POATE CUNOAȘTE”

LUCRURILE LUI DUMNEZEU

Prin harul și providența a lui Dumnezeu, rasa umană a dobândit mari realizări intelectuale în știință, tehnologie, medicină, etc. Cu toate acestea, cunoașterea de Dumnezeu a omului căzut nu este nimic mai mult decât un labirint sucit de erezie și gândire inutilă. Această ignoranță nu este rezultatul unui „Dumnezeu ascuns”, ci al unui „om care se ascunde”. Dumnezeu S-a revelat clar oamenilor prin creație, prin lucrările Sale suverane din istorie, prin Scriptură, și în final prin Fiul Său întrupat. Omul, fiind mort spiritual și depravat moral, a răspuns acestei revelații închizându-și ochii și acoperindu-și urechile. El „nu poate” cunoaște adevărul, pentru că urăște adevărul și caută să-l reprime. El urăște adevărul pentru că este adevărul lui Dumnezeu, și vorbește împotriva lui. De aceea, el nu poate să-l suporte.

1. În conformitate cu **I Corinteni 2:14**, poate omul căzut să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu spuse de Duhul Sfânt? Explică-ți răspunsul:

2. În prima parte a studiului nostru despre incapacitatea morală, am învățat că omul nu poate să-L iubească pe Dumnezeu din cauza ostilității sale față de El. Acum vom vedea că ostilitatea Omului față de Dumnezeu este reflectată și în opoziția sa față de adevărul lui Dumnezeu. Este important de înțeles că oamenii nu sunt victime neajutate care doresc într-un mod autentic adevărul spiritual, dar nu-l pot obține. Mai degrabă, ei urăsc adevărul și fac tot ce le stă în putere pentru a-l nega și a-l înăbuși. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Iov 21:14-15

Romani 1:18

Notă: Cuvântul „a înăbuși” vine de la un cuvânt grecesc care mai poate fi tradus prin „a împiedica, a reține, frâna, a tăinui.”

3. În **Romani 1:21-32**, găsim o descriere importantă a ostilității umanității față de Dumnezeu și față de adevărul Său. Aceasta demonstrează că omul căzut nu este o victimă care dorește adevărul lui Dumnezeu, dar nu are capacitățile necesare pentru a-l cunoaște, ci mai degrabă este un „urâtor al adevărului”, ne vrând să-l cunoască. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul său. După aceea, explică următoarele versete:

a. Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit (vers.21);

b. Ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat (vers.21).

c. *S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit (vers.22).*

d. *Și au schimba slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare (vers.23).*

e. *Căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu (vers.25).*

f. *Și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin (vers.25).*

OMUL CĂZUT „NU SE POATE SUPUNE SAU NU POATE PLĂCEA” LUI DUMNEZEU

Există un mare numitor comun între religiile din afara Creștinismului – toate cred că o poziție dreaptă înaintea lui Dumnezeu este bazată pe ascultare, merite personale, sau vreo abilitate de a-I face pe plac lui Dumnezeu. Numai Creștinismul declară că omul este pierdut fără speranță și fără puterea de a face ceva pentru a-și schimba starea. El „nu își poate îmbunătăți” starea înaintea lui Dumnezeu, „nu se poate supune” lui Dumnezeu, și „nu poate să placă” lui Dumnezeu. Dacă

este să fie mântuit, Dumnezeu singur trebuie să îl mântuiască. Acesta este adevărul pe care omul căzut îl urăște cel mai mult, pentru că îi cere să se smerească înaintea lui Dumnezeu, să-și recunoască păcatul, și să ceară milă!

1. În **Romani 8:7-8**, se găsește una dintre cele mai importante descrieri ale incapacității morale a omului. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul său, apoi explică înțelesul fiecărei fraze. Ce ne învață fiecare frază despre incapacitatea omului de a-L asculta sau de a-I place lui Dumnezeu?

a. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (vers.7).

Notă: „Umblarea după lucrurile firii pământești” se referă la mintea omului căzut, care este încă într-o stare neconvertită, neregenerată și fără Hristos.

b. Căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu (vers.7).

c. Și nici nu poate să se supună (vers.7).

d. *Deci cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu (vers.8).*

OMUL CĂZUT „NU POATE” SĂ-L CAUTE PE DUMNEZEU

Trăim într-o lume plină de oameni care se autodeclară „căutători după Dumnezeu” și totuși Scriptura distruge toate laudele de acest fel cu o simplă declarație – *Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu* (în altă traducere – „Nu este nici unul care caută pe Dumnezeu”). Destul de des auzim tineri convertiți la creștinism care își încep mărturia cu cuvintele, „*Ani de zile L-am căutat pe Dumnezeu*”, dar Scriptura din nou replică – *Nu este niciunul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu*. Omul este o făptură total decăzută, a cărei natură este depravată și perversă. El urăște un Dumnezeu sfânt și se opune adevărului Său pentru că îi condamnă depravarea și rebeliunea sa. El nu va veni la Dumnezeu, ci va face tot ce îi stă în putință ca să scape și să uite de El. Dumnezeu este drept și omul este un călcător de lege, de aceea el nu este înclinat să-L caute pe Dumnezeu mai mult decât este înclinat un criminal să caute un ofițer al legii.

1. Adesea auzim oameni pretinzând a fi „căutători ai adevărului” sau „căutători ai lui Dumnezeu”, dar cum răspunde Scriptura unor asemenea declarații?

a. *Potrivit cu **Romani 1:18**, caută omul căzut în mod sincer adevărul?*

b. Potrivit cu **Romani 3:11**, caută omul căzut în mod sincer pe Dumnezeu?

2. Am învățat că omul căzut nu îl va căuta pe Dumnezeu. De ce are omul o așa aversiune față de Dumnezeu? De ce nu Îl va căuta omul căzut pe Dumnezeu? Ce ne învață **Ioan 3:19-20**?

3. Scriptura ne învață că omul căzut „nu va” și „nu poate” să-L caute pe Dumnezeu. În conformitate cu învățăturile lui Isus din **Ioan 6:44** și **Ioan 6:65**, ce trebuie să se întâmple înainte ca omul să poată să caute pe Dumnezeu și mântuirea Sa?

OMUL CĂZUT „NU SE POATE SCHIMBA SAU REFORMA” PE SINE

Secolul 20 a început cu un mare optimism în ce privește capacitatea omului de a evolua într-o creatură mai măreață și mai nobilă. Se presupunea a fi era reformei, dar a sfârșit în stupoarea disperării și confuziei. Scriptura ne învață în mod clar că omul este născut mort spiritual și depravat moral. Orice și fiecare efort uman de reformare este fără speranță de reușită. Orice și fiecare încercare a omului de a se face pe sine plăcut sau acceptabil înaintea lui Dumnezeu va sfârși în eșec total. Omul are o singură speranță – mila și harul lui Dumnezeu.

1. După ce am stabilit incapacitatea omului de a-L iubi, de a se supune, sau de a plăcea lui Dumnezeu, vom considera ceea ce ne învață Scriptura despre incapacitatea omului de a se schimba, de a se reforma pe sine, sau de a se face pe sine drept înaintea lui Dumnezeu. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Iov 9:29-31

Iov 14:4

Ieremia 2:22

Ieremia 13:23

LECȚIA CINCI

ÎNROBIȚI LUI SATAN

Înainte de a trece mai departe la a studia caracterul și universalitatea păcatului, este important să luăm în considerare relația omului căzut cu Satan. Vom vedea că omul căzut nu este doar înstrăinat de Dumnezeu, ci este și unit cu Satan în ostilitatea și rebeliunea sa împotriva lui Dumnezeu.

La început, Adam a fost liber să I se supună lui Dumnezeu și să-și exercite stăpânirea peste întregul pământ. Ca rezultat al rebeliunii sale împotriva lui Dumnezeu, atât el cât și rasa umană a căzut în depravare și robie. De la cădere înainte, fiecare fiu și fiică a lui Adam, este născut(ă) în legăturile păcatului și în robie față de Satan. Deși puțini oameni s-ar considera vreodată „urmași” ai diavolului, Scriptura mărturisește că toți sunt născuți sub stăpânirea lui și sunt ținuți captivi de acesta pentru a-i face voia. Deși este adecvat să folosim termenul de „robie”, trebuie să înțelegem că omul nu este o victimă ținută împotriva propriei voințe. Omul căzut a respins domnia lui Dumnezeu și s-a dat pe sine însuși stăpânirii lui Satan.

DOMNIA LUI SATAN

Trebuie să fim foarte atenți de fiecare dată când vorbim despre domnia și puterea lui Satan. Dumnezeu și diavolul NU sunt puteri egale închise într-o încercare cosmică de a câștiga Universul. Diavolul este o creatură finită pe care Dumnezeu a creat-o și asupra căreia Dumnezeu stăpânește cu absolută suveranitate. Deși rebeliunea lui Satan împotriva lui Dumnezeu este propria lui faptă, a fost rânduită și permisă de Dumnezeu pentru scopurile și gloria Lui.

Fără a nega sau a diminua adevărul despre suveranitatea absolută a lui Dumnezeu, putem spune că există un sens foarte real în care lumea căzută de acum și locuitorii căzuți ai acesteia se află în puterea Celui Rău. Pentru acest adevăr, Scriptura aduce mărturie din plin.

1. În **Luca 4:5-6**, Satan face o declarație despre sine și despre relația sa cu această lume căzută. Ce declară el și ce înseamnă aceasta?

Notă: Sunt important de remarcat două lucruri: *Primul*, Isus nu a contestat afirmația diavolului. Există un sens real în care Satan are stăpânire în această lume. *Al doilea*, stăpânirea cu care s-a lăudat diavolul i-a fost „dată“. Stăpânirea lui Satan este atât permisă, cât și limitată de Dumnezeu.

2. Este important de înțeles că afirmația lui Satan din Luca 4:6 nu este o laudă nefondată. Ce spune **I Ioan 5:19** despre acest adevăr?

Notă: Scriptura declară că această lume căzută și locuitorii săi căzuți sunt ținuți ferm în strânsoarea lui Satan. Omul căzut își caută independența față de Dumnezeu și fără să-și dea seama se face sclav lui Satan. Acesta este un adevăr înfricoșător.

3. În Scriptură, un nume este important pentru faptul că deseori comunică ceva despre persoana care îl poartă. Care sunt numele sau titlurile date lui Satan în următoarele versete din Scriptură?

a. S_____ L_____ A_____ (**Ioan 12:31, 14:30, 16:11**). Dumnezeu este Cel absolut Suveran asupra tuturor lucrurilor, și totuși există un sens real în care stăpânirea i-a fost dată lui Satan ca să stăpânească peste această lume căzută. Cu un așa stăpânitor, mai este vreo mirare de ce veacul în care trăim este umplut de atâta rău, iar omul căzut suferă atâta nenorocire?

b. D_____ V_____ *acestuia* (**II Corinteni 4:4**). Este mărturia sigură a Scripturii că există un singur Dumnezeu Adevărat. Aici, Satan este numit „dumnezeul

veacului acestuia” numai în sensul că lucrează cu putere în acest veac rău, iar oamenii căzuți l-au făcut „dumnezeu” lor și trăiesc după voia lui.

- c. D_____ P_____ V_____ (*Efesenii 2:2*). Satan este un duh și nu este împiedicat de limitările materiale ale omului. Puterea și autoritatea lui merg mult mai departe decât cele ale unui prinț „pământean”.

SATAN ȘI OMUL CĂZUT

Atât Satan cât și omul sunt creaturi căzute și există o mare afinitate între ele (*i.e.* au multe lucruri în comun). Sunt asemănătoare în depravarea lor morală și în vrășmășia lor împotriva lui Dumnezeu. Deși acest adevăr este respingător pentru cei mai mulți, este totuși adevărat: există o asemănare morală atât de mare între omul căzut și Satan, încât înainte de convertire toți oamenii nu sunt doar supuși diavolului, ci sunt și copii ai diavolului.

1. Am învățat din studiul nostru asupra Scripturii că Satan este descris atât ca stăpânitor cât și ca dumnezeu peste rasa căzută a lui Adam, și că lucrează cu eficacitate printre oameni. Potrivit următoarelor versete din Scriptură, cum este descris omul căzut? Uplete spațiile libere, iar apoi scrie-ți propriile gânduri.

- a. Omul căzut este un C_____ al D_____ (*I Ioan 3:8, 10; Ioan 8:44*).

Notă: Scriptura neagă paternitatea universală a lui Dumnezeu, dar împarte rasa lui Adam în două categorii: Copiii diavolului, sunt aceia care refuză oferta lui Dumnezeu de îndurare și rămân în răzvrătirea lor. Ei dovedesc că sunt copii ai diavolului prin aceea că practică faptele păcătoase ale diavolului. Copiii lui Dumnezeu, sunt aceia care primesc iertarea lui Dumnezeu și înfierea prin moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Ei se arată că sunt copii ai lui Dumnezeu prin faptul că practică faptelele neprihănite ale Tatălui lor ceresc.

b. Omul căzut trăiește sub P _____ lui S _____ (*Faptele Apostolilor 26:18*;
vezi de asemenea *Coloseni 1:13*).

Notă: Cuvântul „putere” se referă la domnia, autoritatea sau jurisdicția lui Satan. Să trăiești sub domnia lui Satan înseamnă să trăiești sub conducerea sau guvernarea lui.

c. Omul căzut trăiește D _____ D _____ puterii văzduhului (*Efeseni 2:2*).

d. Omul căzut e prins în C _____ D _____ (*II Timotei 2:26*).

Notă: O cursă era un fel de capcană utilizată în antichitate pentru a prinde păsări sau alte animale. Era un dispozitiv ascuns care înfășura animalul pe neașteptate și dintr-o dată. Cursa este o ilustrație excelentă a lucrării mortale a lui Satan.

e. Omul căzut este P _____ ca să facă V _____ diavolului (*II Timotei 2:26*).

Notă: Satan prinde oamenii pentru a-i înrobi și a-i folosi spre a-și îndeplini voia lui în această lume căzută.

2. Am învățat din studiul nostru asupra Scripturii că Satan este descris atât ca stăpânitor cât și ca dumnezeu peste rasa căzută a lui Adam. Potrivit următoarelor versete din Scriptură, cum lucrează el printre oamenii căzuți? Cum anume îi face el supușii săi și îi înrobește ca să facă voia lui?

a. *Satan își maschează adevărata identitate (II Corinteni 11:14-15).*

b. *Satan minte (Ioan 8:44) și înșală (Apocalipsa 12:9).*

c. *Satan orbește omul căzut față de adevăr (II Corinteni 4:4).*

d. *Satan ispitește (Matei 4:3; I Tesaloniceni 3:5).*

LECȚIA ȘASE

CARACTERUL ȘI UNIVERSALITATEA PĂCATULUI

PĂCĂTOȘENIA PĂCATULUI

Pentru a începe studiul nostru cu privire la participarea personală a omului în răzvrătirea lui Adam, trebuie să avem o înțelegere corectă a naturii sau a caracterului păcatului. Prin urmare, este necesar să studiem multele atribute și manifestări ale păcatului, așa cum sunt descoperite în Scriptură. Făcând acest lucru, vom descoperi că păcatul este mult mai mult decât o eroare de judecată morală, chiar mult mai mult decât neascultare față de o lege impersonală. Păcatul este o infracțiune împotriva persoanei lui Dumnezeu. În studiul nostru trebuie să facem mai mult decât pur și simplu să definim termeni. Trebuie să redobândim o înțelegere biblică a *păcătoșeniei păcatului*. Trăim într-o lume și ne închinăm în biserici în care, în cea mai mare parte, nu se mai înțelege natura atroce a păcatului și deci trebuie să ne străduim să redescoperim ceea ce a fost pierdut. Înțelegerea noastră asupra persoanei lui Dumnezeu și asupra măreției Mântuirii noastre în Hristos depinde de acest lucru.

PĂCATUL ESTE ÎNTOTDEAUNA ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

Păcatul este întotdeauna în primul și în primul rând un păcat împotriva lui Dumnezeu și un afront adus persoanei Sale. A încălca porunca divină este a strânge pumnul și a-l mișca încoace și încolo în fața Celui care dă viață tuturor, și care domnește peste tot. Astăzi, în cazul în care oamenii totuși mai vorbesc despre păcat, vorbesc despre păcat împotriva omului, sau păcat împotriva societății, sau chiar păcat împotriva naturii, dar rareori auzim de păcat împotriva lui Dumnezeu. O persoană este considerată a fi bună pentru că are relații bune cu semenii, chiar dacă trăiește în nepăsare totală față de Dumnezeu și voia Sa. Adesea se pune întrebarea cum poate judeca Dumnezeu un ateu, care este un om bun, și totuși suntem orbi la faptul că orice om care își neagă Creatorul și nu face nimic pentru Acela care îi dă toate lucrurile, nu poate fi bun. Scriptura a

documentat faptul că Regele David și-a mințit poporul, a comis adulter, și chiar a orchestrat uciderea unui om nevinovat. Și totuși, atunci când a fost confruntat cu păcatele sale el a strigat către Dumnezeu, „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta” (Psalmul 51:4). David știa că tot păcatul este în primul și primul rând păcat împotriva lui Dumnezeu. Până nu este înțeles acest adevăr, nu se poate înțelege natura atroce a păcatului.

PĂCATUL ESTE FALIMETUL ÎN A-L IUBI PE DUMNEZEU

Cel mai mare dintre toate păcatele este încălcarea celei mai mari dintre toate poruncile: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Hristos a declarat, „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15), prin urmare, orice neascultare este o demonstrație a lipsei de iubire față de Dumnezeu. Din acest motiv, atunci când apostolul Pavel a căutat să demonstreze depravarea omenirii în primele trei capitole din cartea Romani, s-a referit la rasa lui Adam spunând „urători de Dumnezeu” (Romani 1:30). Nu există o acuzare mai mare care ar putea fi adusă împotriva omului căzut. Lipsa de iubire pentru Dumnezeu este tocmai în inima întregii rebeliuni. De asemenea, trebuie remarcat faptul că un om ar putea fi foarte religios și conștient de legea divină și de ceea ce trebuie să facă el, și totuși să fie un păcătos teribil înaintea lui Dumnezeu, dacă ascultarea sa este determinată de orice altceva în afară de dragostea pentru Dumnezeu.

PĂCATUL ESTE FALIMENTUL ÎN A-L SLĂVI PE DUMNEZEU

Scriptura declară că omul a fost creat pentru slava lui Dumnezeu și că tot ce face omul, chiar și cele mai obișnuite lucruri cum sunt a mânca și a bea, ar trebui făcute pentru slava lui Dumnezeu (I Corinteni 10:31). Pentru om, a-L slăvi pe Dumnezeu înseamnă a cinsti supremația și valoarea lui Dumnezeu mai presus de orice, a se bucura de Dumnezeu și a fi satisfăcut în El mai presus decât în orice altceva, și a trăi înaintea lui Dumnezeu cu respectul, recunoștința și închinarea care I se cuvin. Păcatul este exact opusul glorificării lui Dumnezeu. Când omul păcătuiește, devine opusul a ceea ce el a fost creat să fie. Un om păcătos este o creatură care s-a dislocat pe sine însuși și a pervertit tocmai scopul pentru care există. El a înlocuit pe Dumnezeu cu propriul sine și voia lui Dumnezeu cu propria voință. Apostolul Pavel scrie: „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu” și „au schimbat în minciună adevărul lui

Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin” (Romani 1:21, 25). Rădăcinile păcatului merg mult mai adânc decât ceea ce se vede la suprafață. Este refuzul omului de a recunoaște dreptul lui Dumnezeu ca Dumnezeu. Este hotărârea omului de a se pune pe sine mai presus de Creatorul său, de a uzurpa tronul Lui și de a-I fura slava. Păcatul este în mod fundamental un refuz de a-L glorifica pe Dumnezeu ca Dumnezeu, și se manifestă de fiecare dată când omul caută slava lui însuși mai presus de slava lui Dumnezeu.

PĂCATUL ESTE „FĂRĂ DUMNEZEU” ȘI „NU CA DUMNEZEU”

Expresia *fără Dumnezeu* denotă un refuz de a-L recunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu, o dorința de a trăi o existență „fără Dumnezeu”, departe de suveranitatea Lui și fără Legea Sa. Expresia *nu ca Dumnezeu* denotă un refuz de a trăi conform cu caracterul și voia lui Dumnezeu, o dorință pentru depravare morală, mai degrabă decât pentru asemănare cu Dumnezeu. S-a spus că cel mai mare compliment care poate fi făcut unei persoane este a dori a fi „cu” acea persoană și „ca” acea persoană. Păcatul dezvăluie o dorință interioară de a trăi „fără” Dumnezeu și de „a nu fi ca” Dumnezeu. Acesta este un afront mare la adresa lui Dumnezeu!

PĂCATUL ESTE RĂZVRĂTIRE ȘI NESUPUNERE

În I Samuel 15:23 Scriptura declară: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli...” Cuvântul „neascultare” este tradus din cuvântul ebraic *meri*, care înseamnă a fi răzvrătit, rebel, sau neascultător față de cineva. Cuvântul „împotrivire” este tradus din cuvântul ebraic *patsar*, care înseamnă în mod literal, „a apăsa sau a împinge.” Acesta exprimă un caracter care este insistent, obraznic, trufaș și încrezut. Nu există păcate mici, pentru că toate păcatele sunt răzvrătire și nesupunere. A practica orice formă de răzvrătire este la fel de rău ca a participa într-un ritual păgân sau demonic. A practica orice formă de nesupunere este la fel de rău ca a participa în nelegiuire grosolană sau a aduce închinare unui dumnezeu fals.

PĂCATUL ESTE FĂRĂDELEGE

În I Ioan 3:4, Scriptura declară: „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” Cuvântul „fărădelege” este tradus din cuvântul grecesc *anomia* [a = fără, nici o +

nómos = Lege]. A face „fărădelege” este a trăi „fără lege”, sau ca și cum Dumnezeu nu Și-ar fi descoperit niciodată voia omenirii. O persoană poate „face fărădelege” prin sfidarea fățișă a domniei și legii lui Dumnezeu, sau prin a fi pur și simplu nepăsătoare și voit nepreocupată de acestea. În ambele cazuri, persoana arată dispreț față de Dumnezeu și Legea Sa. Caracterul urâcios al „practicării fărădelegii” este văzut în faptul că Antihristul este numit „omul fărădelegii” (II Tesaloniceni 2:3).

PĂCATUL ESTE TRĂDARE

Cuvântul „trădare” desemnează o faptă înșelătoare și necredincioasă față de o altă persoană. De-a lungul Scripturii, trădarea este văzută ca fiind un aspect aflat în orice păcat (Ezechiel 18:24), în răzvrătire (Isaia 48:8), în părăsirea adevăratului Dumnezeu pentru idoli (I Cronici 5:25), și în orice formă de apostazie sau de întoarcere de la Dumnezeu (Psalmul 78:57). Tot păcatul este o trădare a Celui care ne-a creat și ne susține cu dragoste viețile.

PĂCATUL ESTE O URÂCIUNE

Dacă doar un lucru ar putea fi spus despre păcat, ar trebui spus că, mai presus de orice, păcatul este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. O urâciune înaintea Domnului este un lucru dezgustător, scârbos, respingător. Este detestabil și dezgustător pentru Dumnezeu și este un obiect al urii Lui (Proverbele 6:16). În Scriptură, tot păcatul este o urâciune și a păcătui este a te purta într-un mod urâcios (Ezechiel 16:52). Proverbele 28:9 declară că „Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă,” și Proverbele 15:8-9 afirmă că stilul de viață și jertfa celor răi este o scârbă. Toată idolatria (Deuteronomul 7:25) și orice faptă nedreaptă (Deuteronomul 25:16) este o urâciune înaintea Domnului, la fel ca și orice om stricat (Proverbele 3:32, 15:26), mincinos (Proverbele 12:22), stricat în inimă (Proverbele 11:20), sau mândru în inimă (Proverbele 16:5). În Apocalipsa 21:8, 27, Scriptura concluzionează cu avertismentul că cei întinați și cei care trăiesc în spurcăciune vor suferi pedeapsa veșnică.

PĂCATUL ESTE RATAREA ȚINTEI

Cel mai comun cuvânt ebraic pentru păcat este *chata*, care înseamnă a rata ținta, a rata calea, sau a merge greșit. În Judecătorii 20:16, citim că oamenii din Beniamin puteau, aruncând o

piatră cu praștia, „să ochească un fir de păr și nu dădeau greș [*chata*]”, iar în Proverbele 19:2, citim „cine aleargă neghiobește înainte o nimerește rău [*chata*].” În Noul Testament, cel mai frecvent cuvânt grecesc pentru păcat este *hamartáno*, care de asemenea poate fi tradus prin a rata ținta, a comite o eroare, a greși, sau a se depărta de la cale. Conform Scripturii, scopul sau obiectivul spre care omul trebuie să țintească este slava lui Dumnezeu. Orice gând, cuvânt sau faptă care nu au ca scop final slava lui Dumnezeu este păcat. Este important de remarcat faptul că păcatul [*chata* sau *hamartáno*] nu este văzut niciodată ca o greșeală nevinovată sau ca o simplă eroare, ci este întotdeauna un act premeditat de nesupunere izvorâtă din depravarea morală a omului și din răzvrătirea acestuia împotriva lui Dumnezeu.

PĂCATUL ESTE CĂLCAREA GRANITEI

Cuvântul „călcare” este tradus din cuvântul ebraic *abar* care înseamnă a traversa, a trece peste, a trece prin, sau a ocoli. A călca porunca lui Dumnezeu este a merge dincolo de ceea ce este permis prin poruncile lui Dumnezeu. Este a ignora restricțiile impuse asupra noastră de legea lui Dumnezeu și a fugi dincolo de îngrădirile acesteia. În Noul Testament, cuvântul „călcare” este tradus din cuvântul grecesc *parabaíno*, care înseamnă a trece pe lângă, a trece peste, a încălca, a depăși. În Matei 15:2-3 se găsește un exemplu excelent de *parabaíno*: Fariseii L-au întrebat pe Isus, „Pentru ce calcă [*parabaíno*] ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.” Și Isus le-a răspuns, „Dar voi de ce călcați [*parabaíno*] porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?”

UNIVERSALITATEA PĂCATULUI

Acum că am văzut ceva din *păcătoșenia păcatului*, trebuie să ne îndreptăm atenția înspre una dintre cele mai importante doctrine din toată Scriptura - *universalitatea păcatului*. Păcatul nu este un fenomen rar sau neobișnuit, limitat la o mică minoritate din rasa umană, ci este universal în anvergură. Scriptura spune clar că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Nu există nici un membru al rasei lui Adam care să nu i se fi alăturat lui în răzvrătirea pe care a început-o. Cei care ar nega un astfel de adevăr trebuie să nege mărturia Scripturii, a istoriei umanității, și mărturia propriilor gânduri, cuvinte și fapte păcătoase.

1. În **Romani 3:23**, se găsește unul dintre cele mai importante pasaje din toată Scriptura cu privire la păcătoșenia și neascultarea tuturor oamenilor. Ce ne învață acest pasaj?

Notă: Cuvintele „sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” este probabil o referire la eșecul constant al omului de a face toate lucrurile pentru slava, onoarea și buna plăcere a lui Dumnezeu. „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu ...” (Romani 1:21).

2. Scriptura este plină de nenumărate referiri la păcătoșenia și neascultarea voită a omului împotriva lui Dumnezeu și împotriva voii Sale. Ce ne învață următoarele versete despre neascultarea universală, a tuturor oamenilor?

I Împărați 8:46

Psalmul 143:2

Proverbele 20:9

Eclesiastul 7:20

Isaia 53:6

3. În **Romani 3:9-12** se găsește o colecție de citate din Vechiul Testament ordonate de către apostolul Pavel pentru a demonstra universalitatea păcătoșeniei și a neascultării voite a umanității împotriva lui Dumnezeu. Citește textul de mai multe ori până când te-ai familiarizat cu conținutul său. Ulterior, scrie gândurile tale privitoare la fiecare verset:

a. *Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat (vers.9).*

b. *După cum este scris: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar” (vers.10).*

c. *Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu (vers.11).*

d. *Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți (vers.12).*

e. *Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar (vers.12).*

4. Mărturia Scripturii împotriva tuturor oamenilor este ofensatoare, iar unii nu vor dori să o accepte ca fiind adevărată. Ce avertizare este dată în **I Ioan 1:8-10** celor care s-ar opune mărturiei biblice împotriva omului și ar declara că ei înșiși nu sunt păcătoși?

LECTIA ȘAPTE

DISPOZIȚIA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE PĂCĂTOS

Scriptura ne învață că Dumnezeu este Judecătorul Sfânt și Drept al creației Sale. Deși El este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate și credincioșie, El cu nici un chip nu va lăsa pe cel vinovat nepedepsit (Exodul 34:6-7). Când sfințenia, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu sunt confruntate cu depravarea și răzvrătirea vădită a omului, rezultatul este judecata divină.

Scriitorul cărții Ecclesiastul a declarat, „Numai iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii” (Ecclesiastul 7:29). Această schimbare din om trebuie în mod inevitabil să conducă la o schimbare în dispoziția lui Dumnezeu față de om. Omul a fost creat „neprihănit” și a fost o sursă de mare satisfacție pentru Dumnezeu. Această satisfacție este văzută în declarația lui Dumnezeu că crearea omului a fost „bună” (Geneza 1:31), și în multele binecuvântări cu care a binecuvântat pe om (Geneza 1:26-30). Odată cu apariția păcatului, dispoziția lui Dumnezeu a fost schimbată, bucuria s-a transformat în mâhnire, satisfacția s-a transformat în mânie, favoarea s-a transformat în ură, și pacea în dușmănie.

MÂHNIRE

Poate un Dumnezeu atotsuficient și atotputernic să sufere sau să experimenteze mâhnire? În timp ce trebuie să afirmăm că Dumnezeul Scripturii este independent (*i.e.* dispoziția și acțiunile Lui nu sunt guvernate de dispoziția și acțiunile altora), și imuabil în perfecțiunile Lui (*i.e.* El nu se schimbă), trebuie ca în mod egal să ne ținem de adevărul că El nu este apatic sau nemișcat de reacția creaturii Sale la El Însuși. El este o persoană reală care simte, iubește, urăște, se mâhnește, și este capabilă de a intra într-o relație personală.

Când Scriptura vorbește despre mâhnirea lui Dumnezeu, o face întotdeauna în contextul păcatului omului. Dumnezeu se mâhnește datorită păcatului și răzvrătirii creaturilor Sale. Această

mâhnire este rezultatul caracterului ofensator al păcatului față de persoana Sa sfântă, și al distrugerii, suferinței, și pierderii pe care acesta o aduce peste creația Sa.

1. În **Geneza 6:6**, găsim una dintre cele mai mărețe învățături ale Scripturii privind reacția lui Dumnezeu la păcătoșenia și rebeliunea creaturilor Sale. Scrie gândurile pe care le ai cu privire la acest pasaj din Scriptură. Ce ne învață acesta?

2. Există trei alte pasaje foarte importante în Vechiul Testament care se referă la mâhnirea lui Dumnezeu din pricina păcatelor oamenilor. Scrie-ți gândurile referitoare la aceste pasaje din Scriptură. Ce ne învață ele?

Psalmul 78:40

Isaia 63:10

Ezechiel 6:9

3. În Noul Testament se găsește un text important despre mâhnirea lui Dumnezeu determinată de păcătoșenia și răzvrătirea omului împotriva Lui. Scrie-ți gândurile pe care le ai asupra **Efeseni 4:30**. Ce ne învață acesta?

4. Este important pentru noi să înțelegem că păcatul este descris în Scriptură nu doar ca ceva care îl face pe Dumnezeu să se mâhnească, ci și ca ceva care Îl împovărează. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Isaia 43:24

Amos 2:13

Notă: Este important să înțelegem că Dumnezeu nu este slăbit de păcatul nostru, nici puterea Lui nu este scăzută de acesta. Exprimarea figurativă este folosită pentru a ilustra cum păcatele omului fac inima lui Dumnezeu să se mâhnească.

MÂNIE SAU FURIE

Când sfințenia, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu întâlnesc depravarea, nedreptatea și lipsa de iubire a omului, rezultatul inevitabil este furia, indignarea divină, sau mânia lui Dumnezeu. Cuvântul tradus prin „mânie” în Vechiul Testament vine de la trei cuvinte din limba ebraică: *qetsep* (mânie, furie, indignare); *hema* (mânie, furie, dezgust, neplăcere, turbare,

fierbințeală, otravă); și *'aph* care literal înseamnă nară sau nas. Cuvântul a ajuns să denote mânie întrucât umflarea nărilor este un semn de mânie. În Noul Testament, cuvântul „mânie” este tradus din două cuvinte grecești, *orge* (mânie, furie) și *thumos* (furie, indignare, pasiune, turbare, mânie). În Scriptură, mânia divină se referă la neplăcerea sfântă și indignarea dreaptă a lui Dumnezeu față de păcătos și păcatul lui.

Vorbind despre mânia lui Dumnezeu, este important să înțelegem că aceasta nu este o emoție incontrollabilă, irațională sau egoistă, ci rezultatul sfințeniei, dreptății și dragostei lui Dumnezeu, și de asemenea un element necesar al cărmuirii Lui. Datorită a cine este Dumnezeu, El trebuie să reacționeze împotriva păcatului. *Dumnezeu este sfânt*, prin urmare El are o repulsie față de rău și întrerupe părtașia cu cei răi. *Dumnezeu este dragoste* și iubește cu zel tot ceea ce este bine. O dragoste atât de intensă pentru neprihănire se manifestă printr-o tot atât de intensă ură pentru tot ceea ce este rău. *Dumnezeu este drept*, așadar El trebuie să judece răutatea și să o condamne. În sfințenia, dreptatea și dragostea Lui, Dumnezeu urăște păcatul și vine cu o mânie teribilă și deseori violentă împotriva lui. Dacă omul este un obiect al urii lui Dumnezeu, este deoarece el a ales să pună la îndoială suveranitatea lui Dumnezeu, să-I încalce voia sfântă și să se expună judecății.

Astăzi, mulți resping doctrina mâniei divine sau orice învățătură asemănătoare care ar putea numai sugera că un Dumnezeu iubitor și milos ar putea fi plin de mânie, sau că El ar manifesta o așa mânie în judecata și condamnarea păcătosului. Ei spun că asemea idei nu sunt nimic mai mult decât concluziile eronate ale oamenilor primitivi care l-au văzut pe Dumnezeu ca fiind ostil, răzbunător și chiar crud. Ca și creștini, ar trebui să respingem orice doctrină care l-ar înfățișa pe Dumnezeu crud, sau care ar ignora compasiunea Lui. Cu toate acestea, nu trebuie să părăsim învățătura clară a Scripturii privind mânia divină și pedeapsa divină – în Scriptură sunt mai multe referiri la furia și mânia lui Dumnezeu decât la dragostea, bunătatea și mila Lui. Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare, încet la mânie și plin de bunătate și credincioșie, și totuși El îl va pedepsi pe păcătosul care nu se pocăiește în vederea realizării dreptății printre creaturile Sale, și pentru a-Și apăra Numele Său cel sfânt.

1. Înainte de a merge mai departe în studiul nostru despre mânia lui Dumnezeu, este extrem de important să înțelegem natura sfântă și dreaptă a mâniei lui Dumnezeu. Deși mânia

omului este adesea rezultatul patimilor păcătoase, mânia lui Dumnezeu este o manifestare a dreptății și a sfințeniei Sale.

a. În conformitate cu **Romani 1:18**, de ce vine mânia lui Dumnezeu asupra omului?

b. În conformitate cu **Exodul 15:7**, ce atribute ale lui Dumnezeu se descoperă în fiecare manifestare a mâniei lui Dumnezeu?

2. Cum este descris Dumnezeu în următoarele fraze luate din **Naum 1:2**? Scrie-ți gândurile despre aceste descrieri. Ce ne comunică acestea despre Dumnezeu?

a. Domnul Se R_____ și este plin de M_____.

b. Domnul ține M_____ pe V_____ Lui.

3. Este important de înțeles că descrierile lui Dumnezeu ca fiind răzbunător și plin de mânie nu se limitează la Vechiul Testament. Cum este descris Dumnezeu în următoarele versete din Noul Testament? Explică semnificația acestor descrieri.

a. *Dumnezeu care Își D_____ M_____ (Romani 3:5).*

b. *Dumnezeu care este un F_____ M_____ (Evrei 12:29).*

4. De-a lungul Scripturii sunt folosiți mai mulți termeni, diferiți, pentru a descrie mânia lui Dumnezeu. Este necesar să luăm în considerare însemnătatea acestor termeni ca să putem ajunge la o înțelegere mai bună despre mânia divină.

a. *În conformitate cu versetele date, identifică termenii care sunt utilizați pentru a descrie mânia lui Dumnezeu.*

i. M_____ D_____ (în altă traducere: „mânie aprinsă”)

(Exodul 15:7).

ii. M_____ și U_____ (în altă traducere: „neplăcere înfierbântată”)

(Deuteronomul 9:19).

iii. M_____ (în altă traducere: „indignare”) **(Psalmul 7:11).**

iv. T_____ M_____ și U_____ (în altă traducere: „furie”)

(Psalmul 90:11).

v. M_____ A_____ a Domnului **(Ieremia 30:24).**

b. *Explică în propriile cuvinte ce ne comunică acești termeni despre mânia lui Dumnezeu.*

5. Pe parcursul Scripturii se găsesc multe metafore care au scopul de a ne comunica natura cumplită a mâniei lui Dumnezeu împotriva păcătosului și a păcatului lui. În cele ce urmează, le vom lua în considerare pe câteva dintre cele mai importante.

a. *În conformitate cu versetele date, identifică metaforele care sunt utilizate pentru a descrie mânia lui Dumnezeu.*

- i. Un F_____ aprins (**Deuteronomul 32:22**).
- ii. O S_____ Ascuțită (**Psalmul 7:12**).
- iii. Un A_____ cu Săgeți Arzătoare (**Psalmul 7:12-13**).
- iv. O F_____, V_____ (**Ieremia 30:23**).
- v. Niște V_____ ce se V_____ (**Naum 1:8**).
- vi. T_____ cel mare al M_____ lui Dumnezeu (**Apocalipsa 14:19; Isaia 63:2-6**).

b. *Explică în propriile cuvinte ce ne comunică aceste metafore despre mânia lui Dumnezeu.*

6. În **Psalmul 7:11-13** se găsește o descriere foarte semnificativă a mâniei lui Dumnezeu, așa cum se manifestă împotriva păcatului. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul lui, apoi scrie-ți gândurile cu privire la acesta. Ce ne învață acest text despre mânia lui Dumnezeu?

7. În conformitate cu Scriptura, mânia lui Dumnezeu este atât de intensă încât nici un om sau națiune nu o pot suporta. Mânia lui Dumnezeu nu poate fi nici înfrântă nici suportată. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Jeremia 10:10

Jeremia 23:19-20

Naum 1:6

8. Scriptura ne învață de asemenea că mânia lui Dumnezeu este atât de intensă încât nu poate fi măsurată sau înțeleasă în întregime de om. Ce ne învață **Psalmul 90:11** despre acest adevăr?

9. Așa cum am afirmat deja, este important de înțeles că mânia lui Dumnezeu nu se limitează la Vechiul Testament, ci este prezentată în mod clar și în multe versete din Noul Testament. Ce ne învață următoarele versete din Noul Testament despre mânia lui Dumnezeu?

Romani 1:18

Romani 2:5-6

Efeseni 2:3

Efeseni 5:3-6 (Coloseni 3:5-6)

10. Din Scriptură vedem clar că Dumnezeu nu este un Dumnezeu doar al dragostei și al îndurării, ci și un Dumnezeu al mâniei și al răzbunării. În sfințenia, dreptatea și dragostea Sa, Dumnezeu urăște păcatul și vine împotriva lui cu o răzbunare cumplită și deseori violentă. Dacă omul pune la îndoială suveranitatea lui Dumnezeu și încalcă voia Lui, atunci se expune mâniei lui Dumnezeu. În conformitate cu următoarele versete din Scriptură, cum ar trebui ca toți oamenii să trăiască în lumina acestui adevăr?

Psalmul 76:7

Psalmul 90:11-12

11. Deși mânia lui Dumnezeu este o realitate de netăgăduit, trebuie să înțelegem că El este și milos. Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, și Își va întârzia mânia dând păcătosului ocazii potrivite pentru a se întoarce de la păcatul său. Cu toate acestea, cei care continuă în răzvrătirea lor, cu siguranță vor vedea mânia lui Dumnezeu. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Exodul 34:6-7

Naum 1:3

URĂ

În strânsă legătură cu mânia sau furia lui Dumnezeu este ura lui Dumnezeu. Cuvinte care sunt folosite adesea pentru a exprima ura lui Dumnezeu sunt: scârbă, urâciune. Mulți se opun oricărei învățături despre ura lui Dumnezeu bazându-se pe presupunerea falsă că dacă Dumnezeu este dragoste El nu poate să urască. În timp ce dragostea lui Dumnezeu este o realitate care întrece orice cunoștință, este important să înțelegem că dragostea lui Dumnezeu este chiar motivul pentru care El urăște. Nu ar trebui să spunem că Dumnezeu este dragoste și în consecință *nu poate* să urască, ci mai degrabă, Dumnezeu este dragoste și de aceea El *trebuie* să urască. Dacă cineva *iubește* cu adevărat viața, recunoaște că este sacră, și prețuiește toți copiii ca daruri de la Dumnezeu, atunci va trebui să *urască* avortul. Este imposibil să iubești copiii cu pasiune și puritate și totuși să fii neutru față de ceea ce îi distruge în pântec. În același fel, dacă Dumnezeu iubește cu cea mai mare intensitate tot ceea ce este onest și bun, atunci va trebui să urască, cu egală intensitate, tot ceea ce este pervertit și rău.

Scriptura ne învață că Dumnezeu nu urăște doar păcatul, ci ura Lui este îndreptată și asupra celor care fac păcat. Am fost învățați că Dumnezeu urăște păcatul și iubește pe păcătos, dar o asemenea învățatură este o negare a versetelor din Scriptură care afirmă clar că Dumnezeu nu urăște doar „fărădelegea”, ci urăște și „pe cei ce fac fărădelegea” (Psalmul 5:5). Trebuie să înțelegem că este imposibil să separăm păcatul de păcătos. Dumnezeu nu pedepsește păcatul, ci pe păcătos. Nu păcatul este condamnat la iad, ci cel care face păcatul.

Ce înseamnă faptul că Dumnezeu urăște păcătosul, atunci când Scriptura afirmă acest lucru? Ar trebui luate în considerare următoarele aspecte: *Primul*, dicționarul Webster definește ura ca un sentiment de extremă dușmănie față de cineva, a privi pe cineva cu o ostilitate vie, sau a avea o puternică aversiune față de cineva: a detesta, a-i fi scârbă, a nu putea suferi, a avea oroare de. Deși aceste cuvinte sunt grele, cele mai multe, dacă nu toate, sunt folosite în Scriptură pentru a descrie relația lui Dumnezeu cu păcatul și cu păcătosul. *Al doilea*, trebuie să înțelegem că ura lui Dumnezeu există în perfectă armonie cu celelalte atribute ale Sale. Spre deosebire de cea a omului, ura lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și un rezultat al dragostei Sale. *Al treilea*, trebuie să înțelegem că ura lui Dumnezeu nu este o negare a dragostei Sale. Psalmul 5:5 nu este o negare a Ioan 3:16 sau a Matei 5:44-45. Deși mânia lui Dumnezeu rămâne peste păcătos, deși El este furios pe cei răi în fiecare zi, și deși El urăște pe toți cei care fac fărădelege, dragostea Lui este de așa natură încât El poate să-i iubească chiar pe cei care sunt obiectul urii Lui, și să lucreze în locul lor la mântuirea lor. *Al patrulea*, deși Dumnezeu este îndelung răbdător față de cei care sunt obiectul urii Lui și le oferă mântuirea, va veni o vreme când Își va retrage oferta, și împăcarea cu El nu va mai fi posibilă. Cei păcătoși ar trebui să ia în considerare acest adevăr cu frică și cutremur.

1. Scriptura ne învață clar că Dumnezeu nu urăște doar păcatul, ci ura Lui este îndreptată înspre acei care fac păcat. Ce ne învață **Psalmul 5:4-5** despre acest adevăr?

2. Psalmul 5:5 nu este singurul verset care atestă ura sfântă a lui Dumnezeu împotriva păcatului și împotriva celor care fac răul. În **Psalmul 11:4-7** se găsește un alt text foarte important privitor la ura lui Dumnezeu. Ce ne învață acest text? Scrie gândurile pe care le ai cu privire la fiecare dintre aceste versete.

a. *Domnul este în templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri (v.4).*

b. *Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul încearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește sâlnicia (v. 4-5).*

c. *Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte (v. 6).*

d. *Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc fața Lui (v. 7).*

3. În cele ce urmează, vom lua în considerare cinci pasaje din Scriptură care folosesc cuvintele scârbă, urâciune. Scopul nostru este de a înțelege mai adânc, ura sfântă a lui Dumnezeu față de păcat și păcătos. Citește cu atenție fiecare text și scrie propriile comentarii. Ce ne învață acestea?

Leviticul 20:23

Deuteronomul 18:12; 25:16

Psalmul 95:10

Tit:1:16

Apocalipsa 21:8

DUȘMĂNIE

Adesea auzim despre războiul neîntrerupt al păcătosului împotriva lui Dumnezeu, dar puține se învață despre războiul neîntrerupt al lui Dumnezeu împotriva celor răi. Ostilitatea dintre Dumnezeu și păcătos nu este unilaterală, ci este reciprocă. Scriptura ne învață clar că Dumnezeu îl consideră pe păcătos vrăjmașul Său și i-a declarat război. Singura speranță a păcătosului este să își arunce arma și să ridice steagul alb de predare înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. Aceasta este învățătura clară a Scripturii.

1. În **Naum 1:2** se găsește o referire la vrăjmășia lui Dumnezeu față de păcătos și la judecata care îi urmează acesteia. Citește textul și scrie gândurile pe care le ai cu privire la următoarele propoziții.

a. Domnul se răzbună pe potrivnicii Lui.

b. Și ține mânie pe vrăjmașii Lui.

2. O altă referire importantă din Vechiul Testament cu privire la vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului se găsește în **Isaia 63:10**. Scriptura nu demonstrează numai vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului, ci și descoperă motivul acestei vrăjmășii. Citește textul și scrie-ți gândurile.

3. În **Romani 5:10** se găsește una dintre cele mai importante referiri din Scriptură cu privire la vrăjmășia lui Dumnezeu împotriva păcătosului. Acest verset de asemenea demonstrează faptul că această doctrină nu se limitează la Vechiul Testament, ci ajunge și în Noul Testament. Scrie gândurile pe care le ai despre acest pasaj.
-
-
-

Notă: Adesea este susținut faptul că omul este vrăjmașul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu este niciodată vrăjmașul omului. Această afirmație este însă destul de derutantă. În Romani 5:10, ambele idei sunt prezente, dar cititorul ar trebui să rețină că împotrivirea omului față de Dumnezeu este doar secundară, principalul gând al textului fiind vrăjmășia sfântă a lui Dumnezeu față de păcătos.

RĂZBUNARE

În strânsă legătură cu mânia lui Dumnezeu este răzbunarea Lui. În Scriptură, dorința de răzbunare este adesea prezentată ca un nărav al celor răi (Leviticul 19:18; I Samuel 25:25, 30:22), și de aceea pentru noi este dificil de înțeles cum un Dumnezeu sfânt și iubitor ar putea fi un *Dumnezeu al Răzbunării*. Ceea ce trebuie să înțelegem este că răzbunarea lui Dumnezeu este întotdeauna motivată de râvna Lui pentru sfințenie și dreptate.

În ziua de azi, mulți resping doctrina răzbunării divine sau orice învățătură care ar putea numai sugera că un Dumnezeu iubitor și milos ar putea fi răzbunător. Ei spun că asemenea idei nu sunt nimic mai mult decât concluziile eronate ale oamenilor primitivi care l-au văzut pe Dumnezeu ca fiind ostil și crud. Ca și creștini, ar trebui să respingem orice doctrină care L-ar înfățișa pe Dumnezeu crud sau care ar ignora compasiunea Lui. Cu toate acestea, nu trebuie să părăsim învățătura clară a Scripturii despre doctrina răzbunării divine. Dumnezeu este milostiv și plin de îndurare, încet la mânie și plin de bunătate și credincioșie, dar El este de asemenea drept. El îl va pedepsi pe păcătos pentru a-Și apăra Numele Său cel sfânt și în vederea realizării dreptății printre creaturile Sale. În lumina păcatului omului, Dumnezeu este drept să Se răzbune. De trei ori în

cartea Ieremia, Dumnezeu întreabă, „Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu Mă răzbun Eu pe un asemenea popor?” (5:9, 29; 9:9).

1. În Scriptură, un nume are o semnificație importantă și comunică ceva despre cel care îl poartă. Ce ne descoperă despre Dumnezeu următorul nume divin din **Psalmul 94:1**?

2. Cum este descris Dumnezeu în **Naum 1:2**? Explică semnificația acestor descrieri. Ce ne comunică despre Dumnezeu?

a. Domnul este un Dumnezeu G _____ și R _____.

b. Domnul Se R _____ pe P _____ Lui.

3. În **Deuteronomul 32:39-42** se găsește una dintre cele mai înfricoșătoare ilustrații ale răzbunării lui Dumnezeu împotriva celor care disprețuiesc autoritatea Lui și încalcă Legea Lui. Citește pasajul cu grijă și scrie gândurile pe care le ai despre fiecare propoziție.

a. *Să știți, dar, că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine (v. 39).*

b. *Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea (v. 39).*

c. *Atunci când voi ascuți fulgerul sabiei Mele și voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc (v. 41).*

d. *sabia Mea le va înghiți carnea, și-Mi voi îmbăta săgețile de sânge, de sângele celor uciși și prinși... (v. 42).*

4. Înainte de a ne îndrepta atenția spre Noul Testament, vom lua în considerare încă două versete din Vechiul Testament care ne vor lărgi perspectiva asupra realității și semnificației răzbunării lui Dumnezeu împotriva păcătosului și păcatului lui. Scrie-ți gândurile.

Deuteronomul 7:10

Isaia 1:24

5. Este important de înțeles că doctrina răzbunării divine nu se limitează la Vechiul Testament, ci este o învățătură clară a Noului Testament. De fiecare dată când sfințenia, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu sunt confruntate cu răzvrătirea omului, rezultatul este mânia divină și răzbunarea divină. Ce ne învață **Evrei 10:30-31** despre acest adevăr?

LECȚIA OPT

JUDECATA LUI DUMNEZEU ASUPRA PĂCĂTOSULUI

Acum, după ce am analizat dispoziția lui Dumnezeu față de păcătosul care nu se pocăiește, vom lua în considerare judecățile efective care rezultă în urma păcatului. Există astăzi mulți care evită doctrina judecății divine, și alții care o neagă cu totul. Cu toate acestea, dacă credem că Scriptura este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, trebuie să acceptăm această doctrină cu la fel de multă convingere ca și pe celelalte. Dumnezeu este Judecătorul întregului pământ (Geneza 18:25), care va pedepsi pe cei răi în conformitate cu ceea ce merită.

SEPARAȚI DE DUMNEZEU

Așa cum moartea fizică este separarea sufletului de trup, moartea spirituală este separarea sufletului de Dumnezeu. Dumnezeu, din punct de vedere moral este perfect și separat de orice rău. Este imposibil pentru El să găsească plăcere în păcat sau să intre în părtășie cu cei ce fac nelegiuirea. De aceea, depravarea morală și păcătoșenia omului stau ca un mare zid între acesta și Dumnezeu, și îi fac imposibilă părtășia cu Dumnezeu. Dacă păcatul nu este luat din cale, omul este destinat să trăiască și să moară în afara părtășiei cu Dumnezeu și tăiat de la plinătatea binecuvântării Lui.

1. În sfințenia Sa, Dumnezeu nu poate fi neutru față de păcat sau față de aceia care îl practică, ci trebuie să urască păcatul și să se întoarcă de la el ca de la o urâciune. Ce ne învață **Habacuc 1:13** despre acest adevăr?

2. Scriptura nu ne învață doar că păcatul este respingător înaintea lui Dumnezeu, ci și că are ca și consecință întreruperea părtășiei dintre om și Dumnezeu. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Proverbele 15:29

Isaia 59:12

3. În cartea Efeseni, găsim mai multe texte care descriu marea separare care există între păgânii dintre neamuri și singurul Dumnezeu Adevărat. Aceste texte ilustrează de asemenea marea separare care există între Dumnezeu și păcătos. În conformitate cu următoarele versete din Scriptură, cum este descris păcătosul?

- a. F _____ Hristos (*Efeseni 2:12*)
- b. F _____ drept de cetățenie în Israel (*Efeseni 2:12*)
- c. S _____ de legămintele făgăduinței (*Efeseni 2:12*)
- d. Fără N _____ (*Efeseni 2:12*)
- e. Și fără D _____ în lume (*Efeseni 2:12*)
- f. S _____ și O _____ (*Efeseni 2:19*)
- g. S _____ de viața lui Dumnezeu (*Efeseni 4:18*)

4. Pe baza versetelor pe care le-am studiat la întrebările de la punctele 1-3, explică cum păcatul omului are ca și consecință întruperea părtășiei omului cu Dumnezeu și separarea acestuia de El:

LĂSAȚI PRADĂ PĂCATULUI

Scriptura ne învață că toți oamenii se nasc morți spiritual și depravați moral, și că ei posedă o capacitate aproape nelimitată pentru rău. Dacă li s-ar permite să dea frâu liber depravării lor, rezultatul ar fi nimicirea omului. Pentru păstrarea societății, pentru propriul scop și gloria Sa, Dumnezeu restrânge răutatea oamenilor și îi împiedică de la a fi cât de răi ar putea fi. Această lucrare de restrângere a lui Dumnezeu este singurul lucru care stă între umanitate și auto-anihilare. Este una dintre cele mai mărețe manifestări ale harului lui Dumnezeu față de toți.

Actul divin de a „lăsa oamenii” în propriile păcate se manifestă atunci când Dumnezeu încetează să mai restrângă răutatea omului, sau îi lasă omului mai multă libertate pentru a-și manifesta depravarea. Dumnezeu își retrace harul restrângător și îi lasă pe oameni în corupția și depravarea morală a propriilor inimi. Acest lucru duce la distrugere și este una dintre cele mai teribile manifestări ale mâniei lui Dumnezeu. În cele ce urmează, vom lua în considerare unul dintre cele mai întunecate texte din tot Cuvântul lui Dumnezeu - Romani 1:18-32. Cel mai înfiorător lucru despre acest pasaj este că judecata despre care vorbește s-a manifestat în măsuri diferite în fiecare generație de la cădere încoace, inclusiv în a noastră. Citește **Romani 1:18-32** de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul, apoi răspunde la următoarele întrebări.

1. În conformitate cu versetul 18, împotriva cui se descoperă mânia lui Dumnezeu și de ce?

2. Potrivit versetelor 19-20, cum se face că Scriptura poate declara într-un mod drept că toți oamenii „nu se pot dezvinovății”, nici chiar aceia care nu au avut niciodată privilegiul revelației scrise a lui Dumnezeu prin Scriptură?

Notă: Acest lucru nu înseamnă că toți oamenii știu tot ceea ce s-ar putea cunoaște despre Dumnezeu, sau că toți oamenii se bucură de aceeași măsură de revelație. Înseamnă că toți oamenii, de pretutindeni și dintotdeauna, posedă suficientă cunoștință despre singurul Dumnezeu adevărat încât să fie fără scuză pentru păcatele lor în Ziua Judecării. Deși limitată, revelația lui Dumnezeu despre Sine pentru toți oamenii nu a fost ambiguă sau neclară. El a făcut „lămurit” pentru toți oamenii faptul că există un sigur Dumnezeu adevărat și că doar Lui ar trebui să I se aducă închinare. Cuvintele „în ei” dovedesc faptul că cunoașterea sigurului Dumnezeu adevărat nu este dovedită doar prin lucrările creației, ci că Dumnezeu Însuși a imprimat această cunoaștere chiar pe inima fiecărui om. Universul pe care Dumnezeu l-a făcut și care demonstrează existența Lui vine pur și simplu ca o confirmare sau ca o aducere-aminte a ceea ce toți oamenii știu deja – există un singur Dumnezeu adevărat care este vrednic de închinare și ascultare.

3. Potrivit versetelor 21-23 și 25, care a fost răspunsul universal al omenirii la revelația lui Dumnezeu?

a. Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit (v. 21).

b. *Ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat (v. 21).*

c. *S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit (v. 22).*

d. *Și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare (v. 23).*

e. *Căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin (v.25).*

4. Din versetul 18, am învățat că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva tuturor celor care în mod voit neagă și înăbușă adevărul. Potrivit versetelor 24, 26 și 28, cum este manifestată mânia lui Dumnezeu împotriva lor?

LĂSAȚI PRADĂ SUFERINȚELOR

Păcatul în care omul este lăsat duce la suferinți temporare nenumărate și de nedescris. Cu excepția realității morții, suferințele vieții prezente sunt posibil cea mai mare dovadă a judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. Noi nu suntem doar creaturi căzute, ci și trăim într-o lume căzută. Existența noastră nu este doar trecătoare, ci și împovărată cu dificultăți și greutăți. Există suferinți care vin din afară și suferinți care vin dinăuntru.

Există o tendință în epoca noastră din Creștinism de a explica aceste suferinți ale vieții ca fiind consecințe „naturale” ale păcatului și de a nega orice posibilitate că ar putea fi rezultatul suveranității, dreptății, și mâniei lui Dumnezeu. Mulți caută să înlăture orice responsabilitate din partea lui Dumnezeu și, cumva, să-L protejeze de acuzații de cruzime, ori de lipsă de dragoste. Cu toate acestea, Scriptura descoperă clar că suferințele temporare ale vieții acesteia sunt, în măsuri diferite, un rezultat al judecății lui Dumnezeu asupra păcătosului și asupra lumii căzute în care acesta locuiește. Romani 1:18 ne învață că mânia lui Dumnezeu „se” descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor. Suferințele temporare ale acestei lumi sunt un aspect al acestei descoperiri.

Deși suferințele temporare care înghit fiecare aspect al vieții umane sunt în primul rând o descoperire a dreptății și mâniei lui Dumnezeu, ele nu sunt lipsite de îndurare. Fiecare suferință și greutate, de la naștere și până la moarte, sunt o amintire divină pentru om despre căderea sa, depravarea sufletului său, și despărțirea sa de Dumnezeu. Durerile nașterii strigă către om. Calamitățile, catastrofele naturale, războaiele, foametea și molimele acestei lumi strigă către om. Luptele interioare de lipsă de satisfacție și odihnă, strigă către om. Totdeauna prezentă amenințare a morții strigă către om...

„Ești pierdut și trebuie să fii găsit; ești despărțit și trebuie să fii împăcat; ești căzut și trebuie să fii ridicat; ești dislocat și trebuie să fii pus la loc; ești desfigurat și trebuie să fii transformat.”

1. În **Geneza 3:16-19**, se găsește o descriere a suferinței care a căzut peste omenire și creație ca rezultat al păcatului. Explică cum fiecare suferință în parte este o descoperire atât a judecății lui Dumnezeu, cât și a îndurării Sale.

a. *Judecata Asupra Femeii (v.16)*

b. *Judecata Asupra Bărbatului (v. 17-19)*

2. Consecințele blestemului care au căzut peste om începând de la prima răzvrătire a lui Adam sunt dezvăluite în mod clar pentru noi în literatura Înțelepciunii Scripturii. Ce ne învață următoarele texte din Iov, Psalmii și Eclesiastul, despre suferințele și frustrările inevitabile ale omului căzut?

Iov 5:7

Iov 7:1-2

Psalmul 89:47

SUPUȘI MORȚII

Fără nici o îndoială, cea mai mare dovadă a mâniei lui Dumnezeu împotriva nelegiurii omului este moartea fizică – separarea sufletului de trup. De la Adam până în prezent, toți oamenii sunt confrunțați cu realitatea teribilă și de netăgăduit că vor muri. Indiferent de măreția, puterea, sau poziția socială a omului, moartea este destinul inevitabil care așteaptă pe fiecare. Scriptura ne învață că această realitate înspăimântătoare este rezultatul păcatului. Este important de remarcat faptul că moartea nu înseamnă anihilare. Odată ce s-au născut, oamenii nu încetează să existe, ci își continuă existența fie în comuniune veșnică cu Dumnezeu în cer, fie în despărțire veșnică de El, în iad.

Din nou, este necesar ca cineva să găsească în moarte nu numai judecată divină, ci și îndurare. Moartea este „Marele Memento al lui Dumnezeu” pentru om în ceea ce privește mortalitatea sa și nevoia sa de răscumpărare. Fiecare necrolog, fiecare procesiune funerară, fiecare mormânt strigă către om să se întoarcă de la grijile acestei lumi la problema veșniciei, să se pregătească pentru secerător, să se pregătească să întâlnească pe Dumnezeul său.

O DESCRIERE BIBLICĂ A MORȚII

Deși moartea este o realitate de netăgăduit care confruntă omenirea implacabil, natura sa exactă rămâne un mister pentru cei vii. Nu ne putem baza nici pe cele mai sincere mărturii ale celor care se presupune că au „fost de cealaltă parte” și s-au întors să ne spună. Dacă este să avem un „cuvânt sigur” despre un mister atât de mare, trebuie să ne întoarcem la Scriptură.

Sfânta Scriptură vorbește adesea despre moarte, cu multe avertismente și îndemnuri, și totuși oferă puține răspunsuri în ceea ce privește natura ei exactă. Ceea ce poate fi cunoscut în mod

sigur trebuie să fie dedus din puținele referiri directe găsite în text. Aceste referiri ne învață două mari adevăruri:

* *Moartea nu este sfârșitul existenței umane conștiente.*

* *La moarte, trupul se întoarce în pământ (până la înviere), și duhul se întoarce la Dumnezeu.*

1. În **Iacov 2:26**, se găsește o descriere simplă, dar totuși profundă a morții. Meditează asupra textului apoi scrie-ți gândurile. Ce este moartea? Când are loc moartea?

2. Din Iacov 2:26, am învățat că în momentul morții, duhul este separat de trup. În **Eclesiastul 12:7**, vom descoperii unul dintre cele mai profunde adevăruri descoperite vreodată omului muritor. Potrivit acestui text, ce se întâmplă cu trupul și cu duhul în momentul separării? (Același adevăr se găsește și în **Psalmul 146:4**).

3. În Scriptură sunt folosite mai multe metafore importante pentru a ne ajuta să înțelegem natura morții. Identifică fiecare dintre următoarele metafore.

a. A T_____ P_____ (*Geneza 49:33*).

b. A P_____ (*Iov 34:20*).

c. A se Î_____ în P_____ (*Geneza 3:19; Psalmul 104:29*).

d. A fi T_____ (*Iov 24:24*).

e. A P_____ (*II Timotei 4:6*); A M_____ (*II Petru 1:15*)

MOARTEA CA O MANIFESTARE A JUDECĂȚII LUI DUMNEZEU

De la prima menționare din Scriptură, moartea este tratată ca un rezultat al judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului omului (Geneza 2:17). De ce mor oamenii? Răspunsul Scripturii este clar și neapologetic – mor pentru că sunt păcătoși. Dumnezeu a declarat lui Adam „căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Din acest text și din altele reiese clar că moartea nu a fost țesută în țesătura originală a creației, ci a intrat în lumea noastră prin păcatul lui Adam și a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit. Fiecare piatră funerară și inscripție de pe un mormânt este o manifestare a judecății lui Dumnezeu împotriva rasei noastre căzute. A spune că moartea este întotdeauna o manifestare a judecății lui Dumnezeu nu înseamnă în mod necesar că unii mor mai devreme decât alții din cauză că sunt păcătoși mai mari. Sunt copii care mor în pânțele fără să fi comis un singur păcat, și sunt oameni care trăiesc zeci de ani în răzvrătire vădită împotriva lui Dumnezeu. Înseamnă doar că fiecare dintre noi facem parte dintr-o rasă căzută, păcătoasă, și că moartea este o manifestare a judecății lui Dumnezeu împotriva noastră.

1. În întreaga Scriptură, moartea este văzută ca un rezultat al păcatului omului. Fie că este păcatul imputat al lui Adam, fie că este nelegiuirea personală a tuturor oamenilor, principiul este același – toți oamenii mor pentru că toți oamenii au păcătuit. Ce ne învață următoarele versete din Vechiul și din Noul Testament despre acest adevăr?

Ezechiel 18:4, 20

Romani 6:23

2. Atât Vechiul, cât și Noul Testament sunt clare și neapologetice – consecința inevitabilă a păcatului este moartea. În **Iacov 1:15**, Scriptura ne descoperă lucrarea interioară a păcatului

în viața omului și rezultatele fatale ale acesteia. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul său, apoi scrie-ți gândurile:

Notă: Când omul căzut dă curs dorințelor sale păcătoase, rezultatul este păcatul. Plata păcatului este întotdeauna moartea.

3. În **Isaia 64:6**, legătura dintre păcatul omului și moarte este ilustrată într-o manieră poetică. Citește textul până te-ai familiarizat cu conținutul său. Apoi scrie-ți gândurile cu privire la următoarele întrebări:

a. *Cum este descrisă depravarea morală a omului?*

b. *Care sunt consecințele inevitabile ale depravării morale a omului și ale goanei lui după păcat?*

4. În **Psalmul 90:2-10** se găsește o înfățișare poetică fantastică a morții ca o manifestare a judecății lui Dumnezeu împotriva oamenilor păcătoși. Scrie-ți gândurile cu privire la fiecare dintre următoarele fraze.

a. *Tu întorci pe oameni în țărână și zici: „Întoarceți-vă, fiii oamenilor!” (v. 3).*

b. *Îi mături ca un vis: dimineața sunt ca iarba care încolțește iarăși: înflorește dimineața și crește, iar seara este tăiată și se usucă (v. 5-6).*

c. *Noi suntem mistuiți de mânia Ta și îngroziți de urgia Ta. Tu pui înaintea Ta nelegiurile noastre și scoți la lumina feței Tale păcatele noastre cele ascunse. Toate zilele noastre pier de urgia Ta, vedem cum ni se duc anii ca un sunet (v. 7-9).*

d. *Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm (v. 10).*

MOARTEA CA DECRET SUVERAN ȘI CA LUCRARE A LUI DUMNEZEU

Conform Scripturii, moartea este o consecință a judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Nu doar că toți oamenii vor muri, dar toți oamenii vor muri potrivit cu decretul suveran al lui Dumnezeu. El nu doar a fixat ziua morții noastre, ci El Însuși o va și aduce. El dă viața și El o ia, aduce la viață și omoară. Mare parte din gândirea Creștină contemporană ar fi extrem de ezitantă în a recunoaște că moartea este rezultatul decretului suveran al lui Dumnezeu, și lucrarea Lui. Mai degrabă ar explica moartea ca fiind o simplă consecință a trăirii într-o lume căzută, sau ca fiind ceva din afara controlului unui Creator iubitor. Aceste explicații sunt în contradicție flagrantă cu mărturia Scripturii.

1. Cum este descris Dumnezeu în **Daniel 5:23**? Completează descrierea, iar apoi explică-i semnificația:

Dumnezeul în M_____ Căruia este S_____ ta și toate C_____ tale!

2. Scriptura este clară și neapologetică în a afirma că Dumnezeu este absolut suveran peste viața și moartea fiecărui om. În continuare, sunt două dintre cele mai importante texte din Scriptură referitoare la acest adevăr. Ce ne învață acestea?

Deuteronomul 32:39

I Samuel 2:6

3. Suveranitatea lui Dumnezeu ne învață că moartea fiecărui om a fost deja programată prin decret divin. Un anumit număr de zile ni s-au dat la fiecare dintre noi. Nu pot fi prelungite nici măcar cu o suflare peste ceea ce a hotărât Dumnezeu. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Iov 14:5

Eclesiastul 3:2

Evrei 9:27

Luca 12:20

UNIVERSALITATEA MORȚII

Un adevăr Biblic care stă în picioare fără nici un oponent în nici un domeniu al științei, istoriei, sau literelor, este acela că toți oamenii mor. Marea masă a umanității trăiește suferind de o neînduplecată plagă mortală. Miliarde au căzut din cauza nenorocirii aduse de aceasta, și zi de zi alte mii se alătură numărului lor. Nu există nici un tratament, și nu există nici o speranță că va dispărea cumva cu timpul.

Moartea este atât de frecventă și vastă încât ar putea părea inutil să-i luăm în considerare universalitatea. Totuși, este necesar să considerăm așa o doctrină nu pentru că ar fi negată, ci pentru că este deseori uitată. Știm că suntem creaturi muritoare. Știm că murim în fiecare moment. Știm că nu putem scăpa de moarte și nici măcar nu-i putem împiedica venirea. De aceea, în mod conștient sau inconștient căutăm să alungăm gândul morții cât mai departe de noi posibil. Am devenit atât de experți la a izgoni moartea din gândurile noastre încât putem duce sicriul celui mai apropiat prieten fără a avea măcar un moment de meditație asupra adevărului că aceeași soartă ne așteaptă și pe noi. Din acest motiv, este necesar pentru noi să auzim adevărul pe care căutăm să-l înăbușim:

1. În Scriptură există o metaforă foarte importantă care este folosită pentru a comunica universalitatea morții. Identifică această metaforă și explică-i semnificația.

C_____ pe care merge toată L_____ (*Iosua 23:14; I Împărați 2:2*).

2. **Evrei 9:27** este probabil cel mai important text din Scriptură în ceea ce privește universalitatea morții. Ce adevăruri sunt descoperite în acest text?

3. Un adevăr important care este redat în Scriptură în repetate rânduri este că moartea nu este părtinitoare. Vine la toți oamenii în același fel – bogați și săraci, înțelepți și nebuni. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Iov 21:22-26

Eclesiastul 2:16

VREMELNICIA, FRAGILITATEA ȘI ZĂDĂRNICIA OMULUI

Primul om a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Odată cu apariția păcatului, totul s-a pierdut, iar existența omului a devenit tragic de pomică, și deformată de nerecunoscut. Omul a devenit o ființă obosită, zadarnică și trecătoare. El își trăiește viața până când toată vitalitatea i se pierde, fiecare scop îi este distrus, și trupul se întoarce în pământul din care a venit. Nu fără de motiv strigă predicatorul „O, deșertăciune a deșertăciunilor! ... Totul este deșertăciune” (Eclesiastul 1:2).

1. De-a lungul Scripturii se găsesc numeroase descrieri ale fragilității omului, ale vremelniciei vieții sale, și ale zădărnicii tuturor străduințelor sale. În continuare sunt câteva dintre cele mai importante texte. Meditează asupra fiecăruia, apoi scrie-ți gândurile – Care sunt metaforele folosite pentru a descrie omul și viața lui? Ce ne comunică aceste metafore?

Iov 14:1-2

Psalmul 39:4-6

Psalmul 78:39

Psalmul 103:14-16

Psalmul 144:3-4

Iacov 4:14

2. În cartea Iov se găsesc două pasaje ale Scripturii care ilustrează atât fragilitatea cât și vremelnicia vieții omului. Meditează cu grijă asupra fiecărui text, apoi scrie-ți gândurile:

a. Fragilitatea Vieții unui Om (Iov 4:18-21)

b. Vremelnicia Vieții unui Om (Iov 9:25-26)

3. În următoarele versete din Scriptură, se găsesc câteva dintre cele mai izbitoare descrieri ale zădărnicii și deșertăciunii vieții unui om. Citește textele până te-ai familiarizat cu conținuturile lor, apoi scrie-ți gândurile. Cum este descrisă zădărnicia vieții unui om?

Psalmul 49:10-14

Eclesiastul 3:19-20

Eclesiastul 5:15-17

I Timotei 6:7

4. Scriptura ne învață că toți oamenii păcătuiesc, așadar toți oamenii mor. Moartea este realitatea inevitabilă care ne așteaptă pe fiecare dintre noi. Este dușmanul nostru pe care nu-l putem evita, de care nu putem scăpa și pe care nu-l putem înfrânge. Ce ne învață următoarele pasaje din Scriptură despre acest adevăr?

Iov 14:7-12

Psalmul 49:7-9

Psalmul 89:48

Eclesiastul 8:8

5. Pentru a duce la bun sfârșit studiul nostru despre fragilitatea și vremelnicia vieții omului vom lua în considerare două ultime texte din Scriptură – **Isaia 40:6-8** și **Eclesiastul 12:1**. În primul text se găsește una dintre cele mai mărețe declarații despre vremelnicia omului și despre veșnicia lui Dumnezeu. În cel de al doilea text se găsește un avertisment extrem de important pentru omul pieritor. Citește fiecare text până te-ai familiarizat cu conținuturile lor, iar apoi scrie adevărurile pe care le-ai cules.

a. Adevărul despre Om (Isaia 40:6-8)

b. Cum, deci, Să Trăim (Eclesiastul 12:1)

LECTIA NOUĂ

JUDECATA FINALĂ A CELOR RĂI

Posibil cea mai extraordinară doctrină din toată Scriptura este cea a Judecății Finale. Adevărul că fiecare individ din rasa lui Adam va sta înaintea unui Dumnezeu drept și omniscient, și va fi judecat potrivit cu fiecare gând, vorbă și faptă proprii, este ceva ce merge dincolo de orizontul capacității noastre de imaginație.

Deși doctrina Judecății Finale este adesea batjocorită și respinsă ca o relicvă din trecut, trebuie amintit faptul că este învățătura clară a Scripturii, și un adevăr echitabil de acceptat în lumina a ceea ce știm despre atributele lui Dumnezeu. Cu siguranță face parte din prerogativele lui Dumnezeu a stăpâni peste creaturile pe care le-a creat, și a judeca creaturile peste care stăpânește. Nu este doar unul dintre prerogativele Sale, ci acest lucru este reclamat de caracterul Său drept. Oare Dumnezeul întregului pământ nu va face dreptate? Oare nu este necesar ca un Dumnezeu moral să exercite justiția morală în universul pe care El l-a făcut? Să Îi negăm lui Dumnezeu tocmai dreptul pe care îl reclamăm pentru noi înșine în sălile noastre de judecată? Cu siguranță nu!

O DOCTRINĂ FUNDAMENTALĂ A SCRIPTURII

Judecata Finală este o doctrină fundamentală a Scripturii. Este imposibil să susții cu toată puterea inspirația divină și infailibilitatea Scripturii, fără a îmbrățișa doctrina Judecății Finale și a condamnării veșnice a celor răi. Deși mult din ce s-ar putea cunoaște despre această doctrină rămâne un mister, ea este o certitudine absolută a Scripturii. Fiecare om din rasa lui Adam va fi judecat de Dumnezeu. Cei răi vor fi condamnați la pedeapsă veșnică, iar cei răscumpărați în Hristos vor moșteni plinătatea mântuirii.

1. Judecata finală este o doctrină esențială a Scripturii și a credinței Creștine. Acest adevăr ne este comunicat în mod clar de scriitorul a **Evrei 6:1-2**, care numește această doctrină:

Un adevăr Î_____ al lui Hristos. Cuvântul provine din grecescul *arche*, care înseamnă început sau origine. Înseamnă că doctrina judecății veșnice este o învățătură de bază, sau o învățătură fundamentală a Creștinismului. Nu este o speculație teologică, ci o certitudine biblică.

2. Judecata finală a lui Dumnezeu asupra omenirii este atât de încastrată în concepția Vechiului Testament, încât a nega realitatea judecății care vine ar fi a nega infailibilitatea Scripturii. Ce ne învață următoarele versete din Vechiul Testament despre certitudinea judecății finale a lui Dumnezeu?

Psalmul 9:7-8

Psalmul 96:10-13

Eclesiastul 3:17

Eclesiastul 11:9

Eclesiastul 12:13-14

3. Este important de înțeles că doctrina judecății veșnice nu este o doctrină doar „Vechi Testamentală”. Ce ne învață următoarele versete din Noul Testament despre certitudinea judecății finale a lui Dumnezeu?

Romani 14:10-12

Evrei 9:27

II Petru 3:7

Apocalipsa 20:12

4. În Scriptură, există multe nume care sunt date pentru a descrie acea „zi” când Dumnezeu va judeca toată omenirea. Identifică fiecare nume potrivit versetului dat, iar apoi scrie gândurile pe care le ai cu privire la ce ne comunică fiecare nume în parte.

a. Z_____ J_____ (**II Petru 2:9**).

b. Ziua M_____ și a arătării dreptei J_____ a lui Dumnezeu
(**Romani 2:5**).

c. Z_____ cea M_____ (**Iuda 1:6**).

d. Z _____ lui D _____ (*II Petru 3:12*).

5. În Ziua Judecării, Dumnezeu va avea în vedere gândurile, cuvintele, și faptele fiecărui membru al rasei lui Adam. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre minuțiozitatea judecării lui Dumnezeu? Va fi ceva trecut cu vederea sau ascuns de El?

Marcu 4:22; Luca 8:17; 12:2-3

Eclesiastul 12:14

I Corinteni 4:5

Evrei 4:13

6. În **Apocalipsa 20:11-15** se găsește cel mai descriptiv pasaj din Scriptură referitor la Judecata Finală. Citește textul de mai multe ori până te-ai familiarizat cu conținutul său, iar apoi răspunde la următoarele întrebări:

a. *Cum este descris Dumnezeu și scaunul Său de domnie în versetul 11? Cum este comunicată măreția și înfricoșarea lui Dumnezeu?*

b. *Porivit versetelor 12-13, cine sunt cei care stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu? Scapă cineva de judecată sau este cineva scutit de ea? Explică-ți răspunsul.*

c. *În conformitate cu versetele 12-13, cum sunt judecați oamenii? În baza a ce anume judecă Dumnezeu? Este judecata minuțioasă? Explică-ți răspunsul.*

d. *Potrivit versetelor 14-15, care este soarta tuturor celor care L-au respins pe Isus Hristos, și sunt judecați după faptele lor?*

LECȚIA ZECE

IADUL

Am învățat că mânia lui Dumnezeu este manifestată în despărțirea omului de Dumnezeu, în lăsarea lui pradă păcatului, în expunerea lui la suferință și în supunerea lui la moartea fizică. În cele ce urmează, vom lua în considerare cea mai măreață dintre toate manifestările mâniei lui Dumnezeu – *iadul*. Unul dintre adevărurile cele mai solemne ale Scripturii este că urmările păcatului nu se încheie odată cu moartea fizică. După moarte este o Judecată Finală și cei care mor în păcatele lor vor petrece o veșnicie în Iad. Cu toate că această doctrină este adesea ridiculizată și respinsă, noi nu putem ignora învățătura clară a Scripturii. Este un loc al judecății veșnice pentru cei răi.

HADES ȘI GHEENA

În Noul Testament, doi termeni specifici sunt folosiți cu referire la iad – *Hades și Gheena*. Putem ajunge la o înțelegere mai clară a naturii iadului printr-un studiu atent al acestor două referințe.

HADES

Cuvântul „Hades” vine de la cuvântul grecesc *hades*, care apare de zece ori în Noul Testament (Matei 11:23; 16:18; Luca 10:15; 16:23; Faptele Apostolilor 2:27, 31; Apocalipsa 1:18; 6:8; 20:13, 14). Deși este adesea folosit cu referire la moarte și la locuința morților, în Luca 16:23 este folosit în mod clar cu referire la un loc unde cei răi sunt chinuiți. Există două mari interpretări cu privire la Hades și relația acestuia cu Gheena: (i) Hades este locuința temporară a celor răi, până la judecata de apoi când cei răi vor fi reuniți cu trupurile lor înviate și destinați către un loc de chin veșnic numit Gheenă. (ii) Hades și Gheena fac referire la același loc de chin. Înainte de judecata de apoi și de înviere cei răi suferă într-o formă acorporală. După înviere și judecata de apoi cei răi vor fi uniți cu trupurile lor înviate și vor fi întorși în același loc de chin.

GHEENA

Cuvântul „Gheenă” apare de doisprezece ori în Noul Testament (Matei 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; Marcu 9:43, 47; Luca 12:5; Iacov 3:6). Este forma grecească a expresiei din aramaică *gehinnam*, care se referă la *valea Hinom* (Iosua 15:8), localizată la sudul Ierusalimului (astăzi se cheamă *Wadi er-Rababi*). Sub domnia împăraților răi Ahaz și Manase, era un loc unde părinții își ofereau copiii ca jertfă dumnezeului amonit Moloh (vezi II Împărați 16:3; 21:6; Ieremia 32:35). În vremea domniei lui Iosia, practica sacrificării copiilor a fost oprită, iar valea Hinom a fost pângărită (II Împărați 23:10-14). În cele din urmă a devenit o groapă pentru gunoi, pentru oasele animalelor moarte și pentru trupurile criminalilor executați. A fost un loc al focului și fumului continuu, și a fost infestat cu larve, viermi și paraziți. Până pe vremea lui Hristos, cuvântul „Gheenă” a fost folosit în mod uzual pentru a descrie locul definitiv de judecată și tortură pentru cei răi – un loc al morții veșnice, al murdăriei veșnice, al pângăririi veșnice și al suferinței veșnice.

NATURA IADULUI

În orice încercare de a înțelege natura iadului, trebuie să procedăm cu multă grijă. Pe de o parte, trebuie să avem grijă să urmăm Scriptura și nu descrierile fantastice ale iadului, create atât de literatura antică cât și de cea modernă, și de media. Pe de altă parte, trebuie să avem grijă să nu lămurim doctrina despre iad mai mult decât se poate, sau să îi diminuăm grozăvia. Potrivit Scripturii, și mai ales potrivit învățaturii lui Isus Hristos, există un loc real numit iad, care este atât teribil în ceea ce privește suferința din el, cât și veșnic în ceea ce privește durata sa.

EXCLUDERE DIN PREZENȚA FAVORABILĂ A LUI DUMNEZEU

Primul, și posibil cel mai teribil adevăr despre iad este că înseamnă excludere din prezența favorabilă a lui Dumnezeu. În gândirea Evanghelică modernă, iadul este adesea descris ca un loc de tortură afară din prezența lui Dumnezeu. Se spune de multe ori că raiul este rai datorită prezenței lui Dumnezeu și iadul este iad datorită absenței Lui. Cu toate că această frază are în ea un adevăr, este extrem de derutant. Nu absența lui Dumnezeu face iadul un loc de tortură, ci absența prezenței Sale favorabile. De fapt, iadul este iad pentru că Dumnezeu este acolo în plinătatea dreptății și mâniei Sale.

1. În **II Tesaloniceni 1:9** se găsește unul dintre cele mai importante texte din Scriptură cu privire la separarea celor răi de prezența favorabilă a lui Dumnezeu. Citește textul până te-ai familiarizat cu conținutul său, iar apoi scrie-ți gândurile.

2. În Scriptură, numeroase pasaje fac referire la judecata finală și la iad ca la a fi alungat sau exclus din prezența lui Dumnezeu. Ia aminte asupra fiecărui text, iar apoi scrie-ți gândurile.
Matei 7:23 (Luca 13:27)

Matei 25:30 (8:12; 22:13)

3. Nu absența lui Dumnezeu face iadul un loc de tortură, ci absența prezenței Sale favorabile. Iadul este iad pentru că Dumnezeu este acolo în plinătatea dreptății și mâniei Sale. Ce ne învață **Apocalipsa 14:9-10** despre acest adevăr?

SUFERINȚĂ DE NEDESCRIS

Este imposibil să fii credincios Scripturii, în special cuvintelor lui Isus, și în același timp să cauți să negi sau să ignori adevărurile pe care le învață cu privire la suferința celor răi în iad. După cum vom vedea, Scriptura și în special Isus, vorbesc despre iad ca despre un loc al suferinței de nedescris. Pe drept este spus că fericirea raiului întrece capacitatea de înțelegere a minții și puterea de comunicare a limbajului uman. Potrivit Scripturii, același lucru poate fi spus despre suferința și chinul iadului. Este important de amintit că deși doctrina despre iad este respingătoare pentru mulți, acest lucru nu o face cu nimic mai puțin o realitate.

Înainte de a continua, este important de înțeles că iadul nu este un loc în care cei răi sunt torturați cu cruzime, ci locul unde suferă dreptate perfectă pentru păcatele lor. Dumnezeu nu este crud. El nu chinuie voios pe dușmanii Săi. De fapt, Biblia ne învață că Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului (Ezechiel 18:23, 32). Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și iadul este locul unde dreptatea este distribuită. Cei răi primesc măsura exactă a pedepsei care li se cuvine.

1. Potrivit cuvintelor lui Isus din următoarele versete din Scriptură, cum este descris iadul? Ce ne învață fiecare descriere despre suferința care se găsește în iad?

a. Un loc de C_____ (**Luca 16:28**).

b. Un loc unde va fi P_____ și S_____ dinților (**Matei 8:12**). Această descriere a suferinței celor răi în iad este importantă datorită frecvenței cu care o folosește Isus (**Matei 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30; Luca 13:28**).

2. În cele ce urmează se găsesc două pasaje din Scriptură care ne descoperă câtva din suferința indescritibilă din iad. Citește fiecare pasaj până te-ai familiarizat cu conținutul său, iar apoi rezumă ceea ce ne dezvăluie despre chinurile iadului:

Luca 16:19-31

Apocalipsa 14:9-11

3. Deși Biblia clarifică faptul că fiecare locuitor din iad va suferi chin de nedescris, de asemenea ne învață că suferința va fi în concordanță cu păcătoșenia vieții fiecărei persoane în parte. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Matei 11:21-24

Luca 12:47-48

PEDEAPSĂ FĂRĂ SFĂRȘIT

Probabil cel mai înspăimântător adevăr despre iad este că e veșnic. Toți cei care îi intră pe porți sunt fără orice speranță a unei răscumpărări sau restaurări viitoare. Sunt condamnați pentru veșnicie. Acest unic adevăr este probabil cel mai respingător pentru acei care resping doctrina biblică a iadului. Cum poate fi pedeapsa veșnică dreaptă? Nu depășește pedeapsa cu mult nelegiuirea?

Când ne gândim la natura veșnică a iadului, trebuie avute în vedere două adevăruri: *Primul*, trebuie să luăm în considerare natura detestabilă a păcatului. Păcatul comis împotriva unui Dumnezeu infinit de vrednic, merită pedeapsă veșnică. *Al doilea*, pedeapsa iadului este veșnică deoarece pentru veșnicie cei răi continuă în răzvrătirea lor fără pocăință. Nu trebuie să presupunem că cei răi se pocăiesc în Ziua Judecării, nici după o scurtă ședere în iad. Mai degrabă, ura lor față de Dumnezeu, împietrirea inimii și răzvrătirea lor nerușinată vor continua pe tot parcursul veșniciei. Răzvrătirea veșnică cere pedeapsă veșnică.

1. Cum este descris iadul în următoarele versete din Scriptură? Ce ne comunică aceste descrieri despre natura veșnică a iadului?
 - a. F _____ V _____ (*Matei 18:8; 25:41; Iuda 1:7*).
 - b. P _____ V _____ (*Matei 25:46*).
 - c. P _____ V _____ (*II Tesaloniceni 1:9*). Deși unii ar argumenta greșit că „pierzare” indică încetarea existenței, cuvântul „veșnică” face această interpretare imposibilă. În iad, cei răi sunt lăsați pradă unei existențe care poate fi descrisă pe drept ca distrugere continuă.

2. Ce ne învață următoarele texte biblice despre natura veșnică a iadului și despre pedeapsa veșnică măsurată celor răi?

Marcu 9:47-48

Apocalipsa 14:11

Apocalipsa 20:10 (Matei 25:41)

3. Mulți care neagă natura veșnică a iadului nu ar nega niciodată natura veșnică a raiului. Totuși, consecvența cere ca dacă cineva respinge natura veșnică a iadului, să respingă și natura veșnică a raiului. Cum demonstrează **Matei 25:46** acest adevăr?

În conformitate cu **Matei 25:46**, cei răi vor merge în pedeapsa V _____, iar cei neprihăniți vor merge în viața V _____. Ar fi lipsit de consistență să dai două sensuri contradictorii la același cuvânt, în aceeași propoziție. Dacă pedeapsă „veșnică” nu înseamnă că cei răi vor fi pedepsiți chiar o veșnicie, atunci viața „veșnică” nu înseamnă că cei neprihăniți vor trăi chiar veșnic în prezența lui Dumnezeu.

O DESCRIERE BIBLICĂ A IADULUI

În Scriptură, sunt date multe descrieri grafice izbitoare ale iadului. Dacă acestea ar trebui înțelese literal sau nu a fost o dezbatere foarte veche chiar și între erudiții conservatori. Este iadul în mod literal un loc al focului și întunericului, al pucioasei și fumului? Dacă cineva neagă o interpretare literală a acestor descrieri cu scopul de a diminua suferința celor răi în iad, trebuie să fie respinși. Totuși, este acceptabil a spune că aceste descrieri sunt figurative în sensul că reprezintă o încercare de a descrie ceva atât de înspăimântător încât întrece capacitatea de înțelegere a minții umane și puterea de comunicare a limbajului uman. Pentru a descrie chinurile iadului, scriitorii biblici au folosit cele mai mari torturi cunoscute omului pe pământ, dar putem fi siguri că iadul este mai groaznic decât orice s-ar putea găsi pe pământ. Focul și întunericul, pucioasa și fumul sunt doar o plâpândă încercare de a descrie o realitate mult mai îngrozitoare decât pot exprima chiar și aceste cuvinte. În același fel cum gloriile raiului nu pot fi înțelese de mintea omenească, nici comunicate prin limbajul uman, chinurile iadului întrec capacitatea noastră de înțelegere și abilitatea noastră de a descrie.

1. Cum este descris iadul în următoarele versete din Scriptură? Ce ne comunică aceste descrieri despre natura iadului?
 - a. F_____ (*Matei 3:10; 7:19*). Pe tot parcursul Scripturii, ideea de foc este folosită pentru a comunica judecata și mânia lui Dumnezeu descoperite împotriva păcatului și împotriva păcătosului. Este reacția sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu împotriva a tot ceea ce contrazice natura și voința Sa. Este cumplită, îngrozitoare și insuportabilă. Așa cum este literal de teribil focul pentru un om în flăcări, nici nu putem începe să descriem focul mâniei lui Dumnezeu care este măsurat împotriva celor răi în iad.
 - b. F_____ V_____ (*Matei 18:8, 25:41*). Accentul cade aici pe faptul că suferințele celor răi în iad sunt veșnice. Nu există speranță de răscumpărare sau de restaurare pentru cei din iad.
 - c. F_____ care N___ S___ S_____ (*Matei 3:12*). Ideea comunicată aici este că torturile iadului nu vor fi doar veșnice, ci și nediminuate. Nu va exista niciodată vreo ușurare pentru cei condamnați.
 - d. I_____ de F_____ și P_____ (*Apocalipsa 20:10*). Această descriere este dată pentru a comunica imensitatea și puterea iadului. Nu este doar o ploicică sau un izvorăș de chin, ci locuitorii iadului vor fi ca cei naufragați într-o mare clocotindă a

mâniei lui Dumnezeu, izbiți și aruncați înainte și înapoi de valurile violente și veșnice ale indignării neprihănite a lui Dumnezeu. Ca oamenii care se îneacă într-un cazan masiv de foc clocotind.

- e. C_____ A_____ (*Matei 13:42*). Adevărul comunicat aici este unul de intensitate. Într-un furnal există o mică probabilitate de a ieși căldura, nu este ploaie să potolească flăcările, nici vreo briză să aducă împrospătare sau ușurare. Intensitatea suferințelor iadului nu va fi diminuată niciodată.
- f. Î_____ de A_____ (*Matei 8:12; 22:13; 25:30*). Adevărul comunicat aici este unul de înstrăinare. Locuitorii iadului sunt aruncați afară și nu se găsește nici un loc pentru ei. Ei nu sunt înstrăinați numai de Dumnezeu, ci și de părtășia cu alții. Este un loc de izolare absolută și insuportabilă, un loc separat de viața și lumina lui Dumnezeu.
- g. N_____ Î_____ (*Iuda 1:13*). Există foarte puține lucruri care creează singurătate sau încarcerare mai mult decât întunericul perfect. Cel mai adânc sentiment de osândă sau lipsă de speranță este legat de acest întuneric.
- h. M_____ a D_____ (*Apocalipsa 20:14; 21:8*). Destinul final al celor răi este tocmai opusul celui al credinciosului. Pentru credincios nu mai există frica morții (Evrei 2:15) pentru că moartea nu va mai fi (Apocalipsa 21:4). În contrast, cei răi vor trăi într-o stare de moarte nesfârșită. Ei vor avea o existență conștientă, dar fără nici una din binecuvântările, speranțele, sau bucuriile vieții.
2. Acum că am luat în considerare câteva dintre numele descriptive ale iadului, scrie-ți gândurile. Cum ai descrie iadul altei persoane?

AVERTIZĂRI DE A EVITA IADUL CU ORICE PREȚ

Chinurile iadului sunt comunicate clar în avertizarea Scripturii de a evita iadul cu orice preț. Dintre toate chinurile care ar putea veni vreodată peste un om, iadul este cel mai rău. Este important de remarcat faptul că Isus Hristos a vorbit despre iad mai mult decât toți ceilalți scriitori biblici la un loc. El a învățat clar și neapologetic despre realitățile iadului, și a dat oamenilor cele mai puternice avertizări ca să fugă de mânia viitoare.

1. În cele ce urmează, sunt două dintre cele mai puternice avertizări date de Isus Hristos cu privire la chinurile iadului. Scrie-ți gândurile. Ce ne comunică aceste avertizări despre chinurile iadului și despre nevoia de a ne teme de iad?

Matei 10:28

Luca 12:5

2. Isus și scriitorii biblici nu au învățat doar despre chinurile iadului, ci au avertizat oamenii să evite condamnarea la iad cu orice preț. Ce ne învață următoarele versete din Scriptură despre acest adevăr?

Luca 13:24

Notă: Cuvântul „nevoiți-vă” vine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă luptați-vă, zbateți-vă, lucrați cu ardoare sau cu zel puternic.

Notă: Acest pasaj nu trebuie înțeles literar – Isus nu învață virtuțile automutilării ca un mijloc de a ne restrânge poftele păcătoase. El ne învață că trebuie să procedăm radical cu păcatul, din cauza teribilelor sale consecințe.

SINGURA SPERANȚĂ A OMULUI

Am ajuns la finalul studiului nostru despre om și am ajuns la câteva concluzii solemne. Păcatul lui Adam a ajuns la întreaga rasă umană. Fiecare om este o ființă depravată moral, ostilă față de Dumnezeu, și nedispusă să se supună voii Sale. Toți sunt capabili de păcate și perversiuni de nedescris, și sunt de aceea demni de condamnarea dreaptă a unui Dumnezeu sfânt și neprihănit. Scriptura este clară – toți oamenii fără excepție sunt condamnați înaintea lui Dumnezeu, fără scuză sau cale de ieșire, iar omul nu poate face nimic pentru a-și schimba circumstanțele și pentru a se împăca cu Dumnezeu. Acesta este un adevăr cumplit, însă care trebuie crezut și acceptat înainte de a putea începe să înțelegem marea salvare pe care Dumnezeu a realizat-o pentru poporul Său prin Isus Hristos.

1. Următoarele versete din Scriptură sunt o concluzie potrivită pentru acest studiu deoarece nu doar declară adevărul solemn despre inabilitatea noastră de a ne mântui singuri, ci de asemenea proclamă marea speranță a mântuirii prin îndurarea lui Dumnezeu descoperită în Isus Hristos. Ia în considerare fiecare text din Scriptură și scrie adevărul solemn și marea speranță care se găsesc în fiecare dintre acestea.

a. Psalmul 130:3-4:

Adevărul Solemn (v.3):

Mărețta Speranță (v.4):

b. Romani 3:19-22:

Adevărul Solemn (v.19-20):

Mărețta Speranță (v.21-22):

c. Romani 7:24-25:

Adevărul Solemn (v.24):

Măreța Speranță (v.25):

d. Galateni 3:22:

Adevărul Solemn:

Măreța Speranță:
